

med vold, skal have mulighed for at vende fredeligt tilbage. Det er målsætningen.

Og her vil jeg så sige til hr. Holger K. Nielsen, som interesserer sig meget for styrkens sammensætning, at når det en dag bliver nødvendigt og rigtigt at indsætte en styrke for at sikre, at flygtningene kan vende tilbage, er det altså ikke tilstrækkeligt – sådan som hr. Holger K. Nielsen gør – at interessere sig for styrkens sammensætning, for man er også nødt til at se på, hvor robust den er. Den skal være robust nok til at skabe tryghed hos de flygtede og de deporterede, således at de tør vende tilbage. Det er jo en del af hele politikken, og det element synes jeg fortjener at blive taget i betragtning.

Til hr. Peter Skaarup vil gerne sige, at jeg har ikke mødt militære sagkyndige, som har rådet NATO eller regeringen til at indsætte landtropper i den nuværende situation.

Til sidst alene dette: Der er et vigtigt perspektiv, som også er rejst af stats- og regeringscheferne, om at udvikle en mere sammenhængende EU-politik i forhold til Sydøsteuropa. Det er en bestræbelse, som vi kommer til at lægge meget store kræfter i. Her er der mulighed for at give landene i regionen et håb om, at deres tilværelse kan blive en anden og bedre.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det var bare en lille ting her til sidst til udenrigsministeren, som siger, at udenrigsministeren ikke har mødt nogen militære sagkyndige, der har slået til lyd for landstyrker i den nuværende situation.

Det kan da godt være, at der ikke er nogen, der har sagt, at der skulle landstyrker ind i lige den nuværende situation, dvs. i dag eller i morgen eller om en uge, men der er jo altså f.eks. en militær analytiker, hr. Hillingsø, der igennem lang tid har advaret mod den situation, at man ikke har været parat til at gøre klar til at indsætte landstyrker i løbet af en relativt overskuelig periode. Og det er jo, uanset om det så måtte være forbigået udenrigsministerens opmærksomhed eller ej, en kendsgerning, at det er sagt.

Det er også sagt fra CIA's side, at det var nødvendigt, eller at man burde have tænkt på tidligere og været klar over, at den modstand, som ville blive ydet fra Serbien, måske ikke ville blive ydet på den måde, som den er gjort indtil nu, og at de vil gemme kræfterne, og at

det derfor på et tidspunkt vil være nødvendigt at indsætte landstyrker.

Så jeg mener, at der i hvert fald er fremkommet udtalelser i den retning, og jeg vil godt bede udenrigsministeren om at bekræfte, at det har været holdningen ikke alene fra Hillingsø, men for så vidt også fra CIA.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse vil som tidligere nævnt først finde sted tirsdag den 20. april 1999.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 226: Forslag til lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovo-nødloven).

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen). (Fremsat 14/4 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Den humanitære katastrofe, der for øjeblikket udspiller sig i og umiddelbart uden for Kosovo, står lysende klar for os alle. Boende i vores lille, trygge land er det svært helt at fatte, hvad det er for menneskelige tragedier, der netop nu rammer de mange hundredtusinder af mennesker, der er drevet på flugt både internt og til nærområderne.

Danmark må løse sin del af hjælpeopgaven både på kort og på lang sigt, en holdning, der da også er meget udbredt i den danske befolkning.

Flygtningehøjkommissæren har givet udtryk for, at beskyttelse og hjælp i nærområderne er at foretrække, men at byrden for disse lande kan blive så stor, at det også kan komme på tale, at andre lande i Europa tager imod kosovoalbanske flygtninge.

Danmark har allerede bevilget godt 200 mio. kr. til en hjælpeindsats i nærområderne, og nu

forelægges så dette forslag, således at vi kan aflaste nærområderne ved at modtage og give midlertidig beskyttelse til nogle af de fordrevne.

Det er tanken, at vi først og fremmest skal modtage ældre, syge og familier med børn. Det er vi godt tilfredse med, fordi det er disse grupper, som har sværest ved at klare sig under de givne forhold, og ved at vi modtager netop disse grupper, vil aflastning i nærområdet have des mere effekt.

Når det drejer sig om udvælgelsen af personer, lever forslaget op til en række betingelser, som er vigtige for Socialdemokratiet. For det første vil der kun blive tale om personer, som selv ønsker beskyttelse i Danmark. For det andet skal udvælgelsen ske i nøje samarbejde med UNHCR eller en tilsvarende organisation, og for det tredje skal det sikres, at familier ikke adskilles, og at folk fra samme område så vidt muligt holdes sammen.

I en af dagens aviser udtaler direktøren for Centeret for Menneskerettigheder, at denne gruppe krigsflygtninge, som formentlig har det største behov, får dårlige forhold og de færreste rettigheder under deres ophold her, og at man f.eks. fratager dem retten til familiesammenføring.

Det er godt, at vi har kritiske organisationer til at følge vores arbejde. Men det ville unægtelig også være en fordel, hvis de havde læst lovforslaget, inden de kritiserede det. Var den gode direktør nået bare til § 3 i forslaget, ville han have set, at det handler om familiesammenføring, og at reglerne, i hvert fald på et enkelt punkt, er mere vidtgående end udlændingeloven, idet der opereres med et husstandskriterium, som kan give adgang til sammenføring.

Forslaget har mange bemyndigelser til ministeren, også flere, end vi normalt ville bryde os om, men vi accepterer dem i dette tilfælde, fordi vi finder, at de er et udtryk for, at man har lært af erfaringerne fra den tidligere bosnierlov, som meget detaljeret regulerede alle forhold med det resultat, at vilkårene både for voksne og ikke mindst for børnene blev alt for rigoristiske i forhold til de menneskelige behov, et problem, der blev stadig mere markant, efterhånden som tiden gik.

Dette forslag fastlægger, at der er tale om en midlertidig opholdstilladelse, men lægger op til langt mere fleksible holdninger, når talen er om de vilkår og de muligheder for en meningsfyldt tilværelse, vi vil kunne give de pågældende

flygtninge i den tid, de skal opholde sig her i landet.

Flygtningenes behov vil ændre sig alt efter længden af den periode, de skal være her. Det gælder både for undervisning, for aktivering og mulighed for arbejde. Derfor er det rigtigt, at regelsættet ikke fastlægges i detaljer nu, men at der gennem de foreslåede bemyndigelser er mulighed for at justere vilkårene, så de kan imødekomme behovene.

Vi er i den noget usædvanlige situation, at ingen i dag kan sige noget kvalificeret om, i hvilken udstrækning der bliver behov for denne lov. Den lykkeligste situation ville jo være, at konflikten finder en hurtig afslutning, og at flygtningene kan vende tilbage i sikkerhed og værdighed. Men der eksisterer jo desværre også den mulighed, at konflikten eskaleres, og at behovet for, at vi kan modtage flygtninge bliver stort. Derfor er det vigtigt, at Folketinget relativt hurtigt gennemfører det foreliggende forslag, så vi er parate til at yde den hjælp, der er vores medmenneskelige forpligtelse.

I Socialdemokratiet kan vi tilsige forslaget en både hurtig og velvillig behandling.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er også interesseret i, at det her kommer til at gå lidt hurtigt. Vi har jo allerede haft en lang dag. Jeg vil alligevel gerne spørge fru Dorte Bennedsen om den erfaring med de manglende rettigheder, vi drog fra bosnierloven: Er forskellen på bosnierloven og så det lovforslag, vi sidder med nu, at vi har fleksible rettigheder, altså at ministeren når som helst kan finde ud af, at nu skal de have ret til det eller ret til det?

Sådan som jeg husker erfaringen fra bosnierloven, er det netop usikkerheden om, hvad der er ens rettigheder ikke alene med hensyn til arbejde og uddannelse, men også til, hvor længe man kan blive i landet, men mener fru Dorte Bennedsen virkelig, at den her fleksibilitet, det, at der er så meget ministerbemyndigelse, fremmer den tryghed, som de mennesker har brug for?

Mener fru Dorte Bennedsen ikke, der er et problem i loven med hensyn til trygheden, at det hele tiden er de her halvårige perioder, man skal sidde i, og så søge igen om en halvårlig periode og på den måde i et langt, langt forløb har midlertidigheden hængende som en konstant utryghed over hovedet?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu ved jeg ikke, om fru Dorte Bennedsen havde mulighed for at lytte lidt til den tidligere debat, hvor et af emnerne var frygten for og anstrengelserne for at undgå, at der kom et palæstinensisk problem, et flygtningeproblem af palæstinensiske dimensioner, i Europa med kosovaalbanere boende i flygtningelejre rundt omkring Kosova, men ikke i Kosova.

Derfor vil jeg godt spørge den socialdemokratiske ordfører, hvad ideen er med bemærkningerne til § 5. Der står, at man kan få fornyet en opholdstilladelse efter denne her lov, og så står der: »Der vil ved afgørelsen om meddelelse af en ny opholdstilladelse kunne lægges vægt på, hvorvidt den pågældende udlænding har mulighed for at tage ophold i et nærområde til Kosovo.« Hvad betyder det? Betyder det, at i situationer, hvor man helt klart erkender, at man ikke kan sende folk tilbage til Kosovo, fordi de er truet dér, kan man altså nægte folk at give dem fortsat opholdstilladelse i Danmark med henvisning til, at de kan jo bare bo i Albanien eller i Makedonien?

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Kjærsgaard først, og så fru Dorte Bennedsen bagefter.

Der er tre korte bemærkninger. Så kan der svares samlet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil sådan set også godt melde mig til fru Dorte Bennedsen, men måske med lidt modsat fortegn. Mener fru Dorte Bennedsen ikke, at det faktisk er et problem at bruge 158 mio. kr. foreløbig på det forslag set i sammenhæng med det forslag, som blev vedtaget af et enigt Folketing i Folketingets Finansudvalg for nylig med de 180 mio. kr., og hvor de to forslag stort set i økonomisk sammenhæng ligner hinanden, men hvor det første, hvor man hjælper i nærområdet, giver langt, langt, langt mere hjælp og langt bedre hjælp, og hvor man kan hjælpe langt, langt flere, end tilfældet er med det her?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Pernille Frahm var inde på spørgsmålet om midlertidigheden. Det her forslag er jo en, kaldet det reaktion, eller hvad man vil, på flygtningehøjkommissærens anmodninger. Hun har jo

været ude og sige, at hjælp i nærområdet er at foretrække, men at situationen er meget belastende, og derfor har hun i en pressemeddelelse fra den 6. april 1999 anmodet om, at andre lande tager kosovoflygtninge på en midlertidig basis. Så det er flygtningehøjkommissærens anmodning, dette forslag baserer sig på.

Til hr. Søren Søndergaard om det at vende tilbage til nærområderne må jeg sige, at med de overordentlig store mængder af flygtninge, der befinder sig i nærområderne, er det jo ikke nogen mulighed for øjeblikket.

Til fru Pia Kjærsgaard må jeg sige, at spørgsmålet undrer mig ikke. Men igen, det er en positiv reaktion på det, FN's flygtningehøjkommissær har bedt os om, både at yde bistand i nærområdet og også, når hun anmoder derom, at tage flygtninge. Det er derfor, vi har ydet disse godt 200 mio. kr. – er det mig bekendt blevet til indtil videre – i nærområdet, og det er derfor, vi forbereder dette lovforslag.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Frahm for en kort bemærkning, hr. Søndergaard og fru Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det er rigtigt, at der er kommet en anmodning om, at de europæiske lande giver mulighed for midlertidigt ophold. Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen: Hvad er der i den nugældende almindelige udlændingelov, som hindrer, at Danmark kunne have givet ophold til en gruppe flygtninge fra Kosovo? Mig bekendt er de første tre år, man opholder sig her i landet, midlertidige, og man kan sendes hjem i det øjeblik, forholdene i hjemlandet ændrer sig. Så spørgsmålet er: Hvorfor skal man have en særlov for at understrege, at det her er midlertidigt, når den almindelige udlændingelov i forvejen kun giver midlertidigt ophold de første tre år?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for svaret fra fru Dorte Bennedsen. Jeg er sådan set enig. I en situation, hvor der er 300.000 eller 400.000 flygtninge i Europas fattigste land, Albanien, vil det jo være underligt, hvis Danmark, der måske har taget 1.400 flygtninge, begynder at sende folk tilbage til lejre i Albanien, selv om man ved, at de ikke kan komme videre til Kosova, fordi forholdene er så

vanskelige. Så jeg er meget enig med fru Dorte Bennedsen.

Jeg har bare et spørgsmål: Hvorfor åbner lovgivningen så mulighed for det? Hvorfor står der, at der skal lægges særlig vægt på den mulighed? Hvad er baggrunden? Det var sådan set det, jeg spurgte om.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må altså sige til fru Dorte Bennedsen, at så sent som lørdag mente FN's højkommisær for flygtninge, Sadako Ogata, at det var bedst, at man holdt flygtningene i nærområdet, og bad om hjælpen dertil. Det går jeg ud fra fru Dorte Bennedsen har noteret sig.

Så kan jeg ikke lade være med at sætte beløbene op mod hinanden. Altså vi bruger 158 mio. kr. på 6 måneder til at få 1.500 flygtninge til Danmark, og vi har fået et svar i Europaudvalget fra indenrigsministeren, der siger, at 50 mio. kr. på stedet til flygtninge – lejre, landsbyer, barakker, hvad man kalder dem – vil hjælpe 20.000 personer i 6 måneder. Er det dog ikke grotesk at sætte de to ting op i forhold til hinanden? Det mener Dansk Folkeparti i hvert fald det er.

Selvfølgelig skal hjælpen gives, alt, hvad vi overhovedet kan i nærområdet. Det manglede bare, og det har vi også støttet både i Europaudvalget og i Finansudvalget. Men det er altså et skråplan at begynde på det her forslag, sådan som regeringen lægger op til.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er sagt mange gange i dagens løb, at det, der sker i øjeblikket på Balkan, har medført den største humanitære katastrofe i mange, mange år, og det betyder naturligvis også en større humanitær forpligtelse for Danmark.

Den diskussion, der har været både i Europa og her i Danmark, efterlader jo ingen tvivl om – og det er også til fru Pia Kjærsgaard – at de fleste bliver hjulpet i nærområdet. Det bistår Danmark allerede med. Det er Venstres politik, at sådan skal det være. Flygtningene skal hjælpes i nærområderne, og vi skal ikke deltage i etniske udrensninger ved at flytte folkeslag andre steder hen.

Men det nytter altså ikke noget at stoppe derved i den nødsituation, de mennesker er i på Balkan. Vi kan i Venstre støtte, at vi tager et antal nødstedte i Danmark for at lette presset på stedet. Men det er vigtigt at understrege, at det

må gøres på en sådan måde, at det ikke på nogen måde rejser tvivl om, at vi tror på, at NATO-aktionen kan lykkes.

Vi kan støtte, at dette sker i overensstemmelse med aftale med UNHCR, og at det er UNHCR og andre organisationer, der udvælger de mennesker, som har et særligt behov for en midlertidig beskyttelse i Danmark. Og vi lægger i Venstre meget vægt på, at det er en midlertidig beskyttelse. Alt andet ville også være at sende et forkert signal og undergrave den NATO-aktion, Danmark er med i.

Så har der været rejst spørgsmålet, om det her kræver et særligt retsgrundlag. Ja, det gør det, for det er jo en særlig gruppe, vi tager. Jeg har bemærket, at der i lovforslaget står »nødstedte«, og dermed er der jo ikke taget stilling til, om man overhovedet opfylder konventionens krav. Nødstedte er jo et meget bredt begreb, men da vi står i en nødsituation, mener jeg, det er rigtigt, at vi nu vedtager en nødlov for de nødstedte.

Der er selvfølgelig nogle ting, vi vil stille nogle spørgsmål om til ministeren. Vi synes, der er lidt mange bemyndigelser. Vi vil godt have lidt mere snor i ministeren og i regeringen, men jeg bemærkede også det, som fru Dorte Bennedsen sagde, og som jeg er enig i: Vi kan ikke forudse alle situationer. Tingene kan udvikle sig, og vi er derfor også enige i, at der er mulighed for en vis fleksibilitet, bare vi bliver spurgt undervejs, om jeg så må sige, og altså har snor i regeringen.

Der er nogle enkelte forslag, vi absolut ikke bryder os om. Det er f.eks. forslaget om, at også mennesker med kriminel baggrund skulle komme hertil. Altså når vi ved, hvor mange fordrevne der er, så skulle det nok kunne lykkes at få nogle til Danmark, der ikke nødvendigvis allerede har udvisningstilhold fra Danmark. Det virker noget selvmodsigende.

Så er der nogle, der siger, at det her er lovsjusk. Jeg vil godt sige, at vi har jo allerede kigget på det forslag her i flere uger, og Retsudvalget har allerede stillet en række spørgsmål. Vi vil naturligvis se grundigt på lovforslaget, arbejde hårdt her de næste dage, og vi er så indstillet på at prioritere det meget højt og arbejde hurtigt uden at sjuske.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er en række korte bemærkninger. Først fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvad er det dog for et søgt, opfundet udtryk at kalde det en nødlov? Det her er en særlov præcis på samme måde, som Folketinget har vedtaget andre særlove i tidens løb. Det plejer fru Birthe Rønn Hornbech ikke at være sådan særlig begejstret for, men det er vel derfor, at man forsøger at kalde det en nødlov. Det synes jeg ikke er rigtigt overhovedet. Det her er en særlov. Lad os bare slå det fast.

Så er jeg fuldstændig enig i, at man ikke skal deltage i etniske udrensninger. Det er afskyeligt, det, der foregår. Men jeg synes, det er et problem, at man faktisk i modstrid med, hvad FN siger, flytter flygtninge fra nærområderne. Det er vel nok det, som Milosevic synes er en god idé, og som ikke burde være en god idé.

Så vil jeg godt høre fru Birthe Rønn Hornbech: Hvor meget er »et antal flygtninge«? For det er jo rigtigt, at der er nogle stærke bemyndigelser her til indenrigsministeren, som faktisk stort set kan beslutte, hvor mange det skal være. Hvad mener Venstre, et antal er? Og »midlertidig«, hvad er det? Det vil jeg også godt høre Venstres holdning til. Midlertidig er jo lidt fast i det her forslag, for det er, så vidt jeg kan se, 2 år. Men hvad mener Venstre?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Altså for os, der har deltaget i den foregående debat og i denne her debat, er det forunderligt, det, man hører. Under den foregående debat forklarede Venstres ordfører, at Milosevic var en ny Hitler, der gennemførte de værste etniske udrensninger i Europa nogen sinde. Nu får vi at vide fra Venstres ordfører, at det jo ikke er sikkert, at de folk, der er fordrevet af de etniske udrensninger, har krav på asyl i henhold til asylovgivningen.

Hvordan kan det hænge sammen? Hvordan kan det overhovedet hænge sammen? Kan fru Birthe Rønn Hornbech prøve at forklare, hvordan den konstruktion kan hænge sammen, at folk, der er fordrevet af en person, der er lige så slem som Hitler, og er udsat for de værste etniske fordrivelser siden Anden Verdenskrig, ikke er berettiget til asyl efter asylovgivningen? Jeg fatter det ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg føler mig nødsaget til at fritte fru Rønn Hornbech til en forklaring på, hvad hun mener med at have snor i ministeren. Det vil man jo gerne have som regel i nogen, man vil fastholde ved noget, og jeg har grund til at frygte – jeg håber, det bliver dementeret, at fru Rønn Hornbech vil have ministeren til at love at følge med i, om man så også holder det – at disse mennesker skal holdes isoleret og ikke have for mange rettigheder. Hvis jeg skulle bruge udtrykket »have snor i ministeren« eller »elastik« – ville jeg nok snarere foretrække så skulle det være, og det skal jeg komme tilbage til i min ordførtale, at disse mennesker skal have maksimale udfoldelsesmuligheder, så længe de er her. Men det er altså det, jeg gerne vil høre: Hvad er det, fru Rønn Hornbech mener med »snor i ministeren«.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg forstår ikke den bemærkning med at »spille Milosevics spil«. Det er jo mig bekendt ikke sådan, at nogen herinde i det her Ting har ønsket at flytte flygtningene. Det, vi snakker om i dag, er jo ikke en flygtningekidnapningslov, at vi tager ned og kidnapper nogle flygtninge og på den måde hjælper Milosevic med at slippe af med dem.

Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om fru Birthe Rønn Hornbech mener, at man f.eks. ville have spillet Hitlers spil ved at have ladet jøder slippe ud af Nazityskland? Om det var at støtte den etniske udrensning, Hitler foretog i Nazityskland, at lade jøder slippe ud af Tyskland og blive flygtninge i andre lande?

Så vil jeg gerne spørge, om det ikke er sådan, at det, man vil med denne her lov, denne her særlov, netop er det, som fru Birthe Rønn Hornbech sagde til sidst: »at sikre sig, at man har snor i ministeren«. For det er jo en særlov, vi skal behandle nu, og det er en særlov, der skal sikre, at bl.a. fru Birthe Rønn Hornbechs parti kan have snor i ministeren og sikre, at det her bliver midlertidigt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Birthe Rønn Hornbech for at svare.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen som Folketing og som opposition vil vi altid gerne have snor i regeringen. Hvis vi skal levere stemmer, så vil vi selvfølgelig også vide, hvad vi leverer stemmer til som kontrollerende organ, som lovgivningsorgan. Det er der ikke noget mærkeligt i.

Dette her er ikke for Venstre en særlov. En særlov er, når Folketinget gør sig til udøvende og lovgivende magt og begår magtmisbrug over for borgerne, sætter domstolsprøvelsen ud af kraft.

Her er tale om en særlig situation, hvor vi opretter et særligt retsgrundlag for en gruppe mennesker, som er i en særlig nødsituation. Der stilles ikke krav i loven om, at disse mennesker skal være individuelt forfulgte på grund af religion og race osv. Det er en gruppe, der er nøddestede, som udpeges af UNHCR, og vi er helt med på, at det foregår på den måde.

Jeg vil ikke i dag stå og sige til fru Pia Kjærsgaard, at der skal være tale om et bestemt antal, men jeg vil diskutere med ministeren i udvalget, hvilken indflydelse vi har på forløbet af administrationen af denne lov. Og med hensyn til midlertidighed kan jeg kun sige til fru Pia Kjærsgaard: Jamen jeg er altså ikke Vorherre. Jeg går ud fra, at det samlede Folketing har et brændende ønske om, at den krig slutter hurtigst muligt. Men det bestemmer vi jo ikke alene.

Med hensyn til den etniske udrensning så har den jo allerede fundet sted, desværre. Men det, vi gør, er, at vi letter presset for de mennesker, der af forskellige grunde er fordrevet, og det er det, vi siger ja til.

Jeg vil overhovedet ikke gå ind i nogen diskussion om, hvad Hitler gjorde under krigen, og hvad man skulle have gjort dengang. Det hører ikke hjemme i det lovforslag her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på Venstres flygtningepolitiske ordfører, at man kan være etnisk udrenset uden at være individuelt forfulgt, og det må siges at være et fantastisk synspunkt.

Men jeg håber, alle lægger mærke til, hvad der sker her.

Under det foregående punkt, da det handlede om, at NATO-tropperne skulle sendes af sted, og der skulle opbakning til krigen og bombardementerne osv., var der ikke nogen

grænser for, hvor forfulgte kosovaalbanerne var. Når vi så går 5 minutter længere frem i dagsordenen og kommer til det punkt, der handler om, at vi så skal yde noget i form af at tage nogle flygtninge til Danmark, så rejser der lige pludselig alle mulige spørgsmål om, hvorvidt folk, der nu er etnisk udrensede, i virkeligheden er individuelt forfulgte; om de nu i virkeligheden fortjener at få flygtningestatus efter flygtningelovgivningen.

Jeg synes, det er meget interessant. Og for os siger det jo ganske meget om, hvad der ligger bag al den der snak om humanitær indsats. Der ligger ikke ret meget.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, det her er en særlov, præcis på samme måde som bosnierloven var en særlov, palæstinenserloven var en særlov, og serberloven var en særlov; præcis på samme måde. Det er kun for at sløre begreberne, og jeg synes ikke, det klæder nogen som helst at forsøge det.

Så må jeg så sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at ifølge indenrigsministeren er midlertidigt lig med 2 år. Og det er det her forslag, som fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre siger, man vil støtte. Jamen så kan det maks. dreje sig om 2 år; jeg kan altså ikke læse det på anden måde. Har fru Birthe Rønn Hornbech et andet forslag?

Jeg synes altså, det er så kritisabelt, at man bliver ved med at give denne her midlertidige opholdstilladelse, som alle i Folketinget godt ved ikke er midlertidig. Lad os dog være ærlige og sige, hvad det her drejer sig om. Vi ved, at de kosovaalbanere, som kommer til Danmark, vil blive her fast. Det er det, det handler om. Og det synes jeg lige så godt, man kan erkende her ved førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen altså for mig kan fru Pia Kjærsgaard sådan set kalde den lov, hvad fru Pia Kjærsgaard vil. I Venstre går vi ind i indholdet, og det er det, vi forhandler med de partier, der er seriøse, om.

Fru Pia Kjærsgaard fremhæver, at man kan blive 2 år på den her lov. Ja, jeg kan også godt læse indenad. Det er konsekvenserne af, at Venstre regner med at stemme for den lov her, måske med et par ændringsforslag. Ja, sådan er den udformet. Vi har ikke kunnet komme igen-

nem med andet, og sådan ser det ud, og det render vi ikke fra. Og så kan fru Pia Kjærsgaard kalde det midlertidigt eller ej.

I hvert fald er formuleringen vigtig for mig – og det har jeg også forstået, den er for regeringen – om hele tiden at understrege, at formålet med NATO-aktionen, formålet med denne humanitære indsats, er, at de mennesker skal tilbage til deres land, jo hurtigere jo bedre, og at Milosevic skal sættes på plads, for nu at sige det underdrevet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen jeg vil da huske, også efter et valg, at Venstre mener, at de seriøse partier er Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Det skal jeg da nok huske på. Det bliver da muntert.

Så vil jeg godt spørge fru Birthe Rønn Hornbech, hvorfor man egentlig overhovedet har med det her forslag at gøre? For det lyder ikke, som om man er overvældende begejstret. Er det bare for at være en del af den politiske korrekthed? Er det, fordi man er bange for at være for skarp herinde, sådan som man normalt er uadtil i de her debatter, eller hvad er egentlig årsagen?

Og så vil jeg godt høre fru Birthe Rønn Hornbech, som siger, at man nu skal til at forhandle med ministeren om en hel masse ting – det kommer helt bag på mig, jeg synes, det ser meget klart ud, hvad der står i det forslag – og hvor fru Birthe Rønn Hornbech den 6. april sagde til Ritzau, at så snart der er mulighed for det, skal de tilbage, og indtil da skal de have daglige pligter som madlavning og rengøring, så de kan holde sig selvkørende, det er jo en af fru Birthe Rønn Hornbechs sædvanlige hurtige bemærkninger i den offentlige debat: Hvor står det i det her forslag?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, det sidste med pligterne står direkte i lovteksten.

Jeg ved egentlig ikke, hvad fru Pia Kjærsgaards mål er med den tone heroppefra i en tid, hvor vi kan læse i aviserne, at – var det 90 pct. eller 99 pct.? – af den danske befolkning bakker op om en væsentlig humanitær indsats over for disse nødstedte mennesker. Jeg kan slet ikke gennemske, hvad det egentlig er, fru Pia Kjærsgaard vil. Det er jo ikke engang at hverve

stemmer, for det her taber fru Pia Kjærsgaard jo stemmer på.

Og fru Pia Kjærsgaard skal da endelig huske på efter valget, hvad vi står inde for i Venstre; det har vi altid været meget åbne om. Vi er altså et ældgammelt parti, der mener, at Danmark har en stor humanitær forpligtelse. Men vi er meget optaget af, at vi så også hjælper på den rigtige måde.

Det er det, det handler om, fru Pia Kjærsgaard.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Bendt Bendtsen som ordfører.

Bendt Bendtsen (KF):

Milosevic har udløst en katastrofe af utrolige dimensioner.

I Det Konservative Folkeparti bakker vi helt og holdent op bag NATO-aktionen i Kosovo, hvor Milosevic og hans håndlangere er i gang med både folkedrab og etnisk udrensning. Vi har sagt ja til dansk militær deltagelse, og vi har sagt ja til at vedstå os vores humanitære ansvar i denne sag. Derfor er vi positive over for lovforslaget, som er til behandling her i salen i dag.

Første prioritet i konservativ flygtningepolitik er hjælp i nærområdet. Det vil jeg gerne slå fuldstændig fast her fra talerstolen i dag. Vi skal yde maksimal hjælp i nærområdet, og fremtiden for flygtningene må og skal være, at de skal tilbage til eget land. Vi støtter ikke en etnisk udrensning.

Hvorfor så vedtage denne lov? Vi har sagt det tidligere, og vi vil gerne gentage det i dag: Vi mener, det er korrekt at få juraen på plads, hvis UNHCR beder Danmark og de vestlige lande om midlertidigt at tage nogle flygtninge ud fra nærområdet.

Det ved vi ikke i disse timer, men situationen ændrer sig uafbrudt i Kosovo time for time. Der kan blive brug for at tage toppen af problemerne i nærområderne for de syge, for de svageste og deres familier, som fylder meget i flygtningelejrene. Og for nogle syge kan forholdene i en flygtningelejr på trods af en ekstraordinær indsats i lejrene være direkte livstruende.

Det er denne målgruppe og deres nære familie, vi prioriterer højest i Det Konservative Folkeparti, såfremt UNHCR ønsker hjælp uden for nærområdet. Som nævnt ved vi ikke endnu, om det bliver nødvendigt, men i Det Konservative Folkeparti er vi klar til at støtte en sådan

hjelpeaktion, og det ændrer ikke ved vore hovedlinjer om primært at hjælpe i nærområdet.

Vi ønsker også at tilkendegive, at vi ikke ønsker at gøre flygtninge til indvandrere. Der må efter det foreliggende være tale om et midlertidigt ophold i Danmark.

Når det er sagt, så er vi enige i den linje, der ligger i forslaget, om, at de flygtninge, som kommer hertil, skal have en så normal tilværelse som overhovedet muligt. De skal ikke sidde og kigge ind i en dør i en flygtningelejr. Den dag, situationen tillader det, og flygtningene skal vende tilbage til deres land, vil han eller hun være en langt større positiv ressource for sit hjemland, når vedkommende har uddannet sig og har lært noget, mens han eller hun har ventet.

Modsætningen er jo passiv forsørgelse; det skal vi væk fra. Vi mener egentlig, at en del af det, der ligger i lovforslaget om den bredde, der ligger i nogle af formuleringerne omkring undervisning, omkring praktik, giver muligheden for at finde de individuelt bedst mulige løsninger for den enkelte.

Så står der i lovens bemærkninger, at den første kvote omhandler 1500 personer inklusive familiesammenføringer. Vi ved ikke, om der overhovedet bliver behov for at tage nogle flygtninge endnu fra nærområderne, og vi ved ikke, om der bliver behov for at tage flere.

Fru Birthe Rønn Hornbech talte om at have snor i ministeren. Vi vil da gerne fra konservativ side tilkendegive, at såfremt man kommer ud over kvoten, forventer vi, at ministeren går i forhandling med de partier, som ender med at stemme for denne lov. Det vil jeg gerne have ministerens kommentar til.

Vi står også med det problem, at hvis det er sådan, at spontane asylansøgere via menneskesmuglere kommer til Danmark, så bruger de af kvoten. Det er et problem, vi gerne vil fokusere noget på under behandlingen i udvalget. Vi står så med det problem, at det ikke er de syge og de svageste samt deres familier, der forbruger kvoten, men derimod de stærke og mest velbælede. Det har vi det ikke godt med. Vi vil godt høre, hvad ministeren vil gøre for at imødegå dette problem.

Vi har allerede fra konservativ side indleveret en række spørgsmål om loven, og vi ser frem til at få dem besvaret.

Afslutningsvis kan jeg sige, at vi går positivt ind i arbejdet med denne lov under hensyntagen til de mennesker, som i disse timer drives

fra hus og hjem. Det Konservative Folkeparti er også klar til at tage ansvar på dette område.

Pernille Frahm (SF):

Jeg må sige indledningsvis, at det er utrolig vigtigt for SF, at vi kan sikre og være med til at sikre, at personer, der har brug for humanitær assistance eller beskyttelse, kan regne med et land som Danmark.

Spørgsmålet, om man skal hjælpe her eller dér, om man skal hjælpe i nærområdet eller hjælpe ved, at folk eventuelt kan komme til Danmark, er en forkert problemstilling, for naturligvis er svaret, at vi skal gøre begge dele. Hjælpen her er nødvendig, fordi vi risikerer, at de svage infrastrukturer i de lande, der ellers skal tage hele byrden alene, ikke vil kunne klare det.

Venstrefløjen, altså SF og Enhedslisten, har jo længe været fremme med krav om handling. Allerede før Rambouilletforhandlingerne brød sammen, ja, faktisk allerede før de begyndte, forsøgte vi at få regeringen til at gøre en indsats for at lukke døren til Fort Europa op. Men vi talte for døde øren, og nu, hvor den humanitære katastrofe har taget et omfang, som vi kun kunne have haft mæret om, bruger Danmark sit krudt på at sikre, at flygtningene i hvert fald ikke bider sig fast her hos os.

Spørgsmålet om at gøre flygtninge til indvandrere er et underligt spørgsmål, for sagen er jo, at langt de fleste af dem vil leve med en pakket kuffert fra den dag, de sætter deres ben på dansk jord. De vil hjem, og de vil hjem, så hurtigt de kan komme det. Men erfaringerne, også danske erfaringer, viser jo, at det afhænger fuldstændig af situationen i hjemlandet. Det afhænger af, hvor længe situationen trækker ud, det afhænger af, hvor længe opholdet i Danmark varer, om det ender med, at man kommer hjem, eller om det ender med, at man bliver dansk statsborger, f.eks. gennem indfødsretlovgivningen.

Spørgsmålet for os i SF lige nu er: Hvorfor skal vi overhovedet have denne særlov? Da vi i 1992 lavede bosnierloven, var vi nødt til at lave en særlig lov, fordi det bl.a. drejede sig om mennesker, der ikke var flygtninge, men mennesker, der var internt fordrevet. De mennesker, som vi nu retter vores lovgivning mod, er jo flygtninge og kunne tages under FN's kvote.

Hvis det er for at sikre midlertidigt ophold, rejser spørgsmålet sig også: Hvad er der i vejen med den nugældende lovgivning, hvor de før-

ste 3 år – som jeg tidligere har sagt – er midlertidig opholdstilladelse? Hvis der er frygt for, at de gror fast, viser erfaringerne fra bosnierloven jo, at selv om Sverige, Norge og Danmark havde helt forskellige indgangsvinkler til problemet, endte vi det samme sted. Vi endte med at give almindeligt asyl til dem alle sammen, og det viser sig faktisk, at selv om Danmark havde de skrappeste regler fra starten, er det fra et land som Norge, der havde nogle mildere bestemmelser, at de fleste er vendt hjem. Så der er kun én forklaring, og det er, at man vil sikre, at de ikke søger asyl.

Der er en række spørgsmål, som melder sig i kølvandet af lovforslaget, og som vi gerne vil have belyst. Hvem er det f.eks., der skal varetage undervisningen? Er det Udlændingestyrelsen, som der står i § 10, stk. 3, eller er det Røde Kors, som det normalt er tilfældet, når det drejer sig om flygtninge? Hvor længe skal der gå, før man får ret til at få danskundervisning? Hvor længe skal der gå, før man får ret til at få sine børn i danske skoler? Hvor længe skal der gå, før man får ret til aktivering eller arbejde? Og hvis det skulle vise sig efter de 2 år, at nogle af dem stadig er her, har de så ret til at søge asyl, og hvad sker der? Vil man forlænge den halvårige opholdstilladelse i det uendelige? Og ifald de søger asyl og får asyl, skal de så begynde forfra på integrationslovens 3-årige forløb, eller tæller den tid, de har opholdt sig, med i integrationsforløbet? Medregnes de 2 år, hvis man engang vil søge om permanent opholdstilladelse? Medregnes de 2 år, eller hvor mange det nu bliver, hvis man engang skulle søge om indfødsret?

Jeg vil gerne være helt ærlig: Vi har det utrolig svært i SF med dette forslag. Det er sådan, at det politiske flertal ønsker denne model, og vi vil i SF forfærdelig gerne finde en meget hurtig løsning. Men det er en særlov, der mindsker flygtninges rettigheder. Man deler flygtninge op i et hold A, et hold B og et hold C. Vores oplevelse er, at regeringen allerede har sikret sig et flertal med de borgerlige, og magt er jo ret.

Vi frygter, at man gentager en lang række af de fejl, vi lavede med bosnierloven med usikkerhed og isolation. Det ønsker vi ikke, men vi har ikke haft mulighed for at få indflydelse. Spørgsmålet er, om regeringen vil give SF mulighed for at få indflydelse på lovgivningen, så vi på samme måde som Venstre kan sige, at vi også vil have noget for at levere stemmer til den slags.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det er egentlig vendingen »magt er ret«, der bringer mig på talerstolen.

Mener SF's ordfører ikke, at vi bør følge UNHCR's højkommissærs opfordring til at tage trykket af nede i nærområderne, hvis det bliver nødvendigt? Det er jo helt klart den opfordring, den danske regering og Folketinget har fået fra fru Ogata, som er højkommissær, hvor hun udtrykkeligt siger: Det er en midlertidig tilladelse, og den er på særlige vilkår.

Hvis man skulle bruge SF's model, ville det betyde, at de pågældende flygtninge straks efter ankomsten til Danmark skulle sættes ind i det integrationsforløb, som foregår efter integrationslovens bestemmelser, hvor der stilles særlige krav til flygtninge om at deltage i forskellige ting. Mener SF ikke, at vi skal følge UNHCR's opfordring frem for at presse flygtninge ind i en situation, de måske ikke ønsker sig, i det omfang de kommer herop?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg undrer mig over SF's ordførertale. Det lyder, som om der slet ikke skal være nogen som helst grænse for, hvor mange flygtninge vi skal tage til Danmark.

Jeg vil gerne for det første spørge fru Pernille Frahm helt konkret: Er det kun, hvis UNHCR beder Danmark om det, at Danmark skal tage imod flygtninge? Ja eller nej? Eller er det således, at SF mener, at Danmark under alle omstændigheder skal tage imod flygtninge? Punkt to: Hvor mange flygtninge skulle Danmark i givet fald så tage imod? Er der overhovedet ifølge SF et eller andet loft for, hvor mange vi skal tage? Og punkt tre: Er det SF's målsætning, at de mennesker, der kommer hertil, skal retur til deres hjemland, så man i det mindste i teorien på den måde stadig kan opretholde et pres på Milosevic, eller skal det pres tages fuldstændig fra Serbiens diktatoriske leder?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

I Folketingets oversigt over vedtagne forslag står der om bosnierloven, der blev vedtaget i 1992-93:

»Loven er samtidig udformet således, at regeringen kan træffe beslutning om at anvende ordningen i eventuelle fremtidige tilfælde, hvor der opstår tilsvarende behov for at kunne yde

en særlig humanitær indsats til udsatte persongrupper, der er særlig nødstedte på grund af krigshandlinger eller borgerkrigs lignende tilstande i de pågældendes hjemland.«

Denne lov stemte SF for, og den indeholdt præcis det samme som dette forslag: midlertidigheden, de 6 måneder ad gangen.

Jeg har forstået på fru Pernille Frahm, at den gang handlede det om internt fordrevne, men her handler det om både internt og eksternt, om man så må sige, fordrevne, og det er det, der gør, at man ikke kan støtte lovforslaget her. Jeg må sige, at jeg synes, det er en særpræget argumentation, det ligner for mig at se noget i retning af et figenblad.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg ville ønske, at den omsorg, hr. Henrik Svane giver udtryk for over for disse flygtninge – at det kan være forfærdeligt at skulle presses ind i et integrationsforløb i det øjeblik, man sætter foden på dansk jord – også omfattede andre flygtninge.

Til spørgsmålet fra hr. Kristian Thulesen Dahl: Hvor mange? Man kan ikke gå ind i en diskussion om humanitære opgaver ud fra et udgangspunkt, der hedder: Hvor mange? Vi har en humanitær opgave, vi har et humanitært ansvar, og det skal vi være med til at løse. Om det kun er på UNHCR's krav, vi skal modtage flygtninge? Nej, naturligvis er det ikke kun på UNHCR's krav, vi skal tage flygtninge. Vi skal tage flygtninge i det omfang, vi kan, og i det omfang, der er flygtninge i denne verden. Vi skal påtage os vores del af opgaven. Om vi skal presse dem retur, og om det vil lægge pres på Milosevic? Jeg tror alvorlig talt, at Milosevic er bedøvende ligeglad med, om Danmark laver en midlertidig ordning eller en særordning eller en nødordning, eller hvad i alverden vi laver.

Med hensyn til bosnierloven: Det er fuldstændig rigtigt, at SF stemte for bosnierloven. Som jeg startede med at sige, mener jeg, at det var en særlig situation, fordi de mennesker ikke kunne få asyl i konventionens forstand, for en god del af dem var internt fordrevne, de var ikke flygtninge.

Så vil jeg også sige, at vi er blevet klogere efter bosnierloven. Vi har været med til at rette op på nogle af de fejl, vi var med til at begå, og vi håbede, at det havde slået igennem. Alle erfaringer viser, at vi begik en lang række fejl, da

vi lavede bosnierloven, og dem behøver vi vel ikke at begå to gange.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Hvis man ikke kan svare, kan man jo prøve at sparke lidt.

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til fru Pernille Frahm og bede hende svare: Mener SF, at man ikke skal følge UNHCR's højkommis-særs anmodning om at tilrettelægge eventuelle forløb for kosovoalbanske flygtninge i Danmark som midlertidige forløb? Eller mener man fortsat, at man skal presse de flygtninge, som skal parkeres midlertidigt heroppe, ind i et integrationsforløb, som tager afsæt i, at de skal forblive her, og derfor skal de integreres?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Den går altså ikke. Man kan ikke på den ene side sige, at vi skal tage vores del, og på den anden side ikke på nogen måde anskueliggøre, hvad vores del er.

Regeringen opererer med noget, den kalder en fair fordeling, som bygger på, at andre lande skal tage et vist antal flygtninge. Hvis der f.eks. skal løftes 100.000 fra området – hvis det er det, der er målet – giver det 1.400 eller 1.500 til Danmark ud fra regeringens tankegang. Hvis nu fru Pernille Frahm også vurderer, at der skal løftes 100.000 fra området – hvis det er SF's udgangspunkt – og de andre lande så ikke vil tage en del af dem, bliver vores del, som fru Pernille Frahm omtaler, så 100.000 flygtninge, der skal til Danmark?

Der er omkring 800.000 fordrevne, og hvor mange af dem mener fru Pernille Frahm, det er forsvarligt at operere med at tage til Danmark? Jeg synes, det må være muligt at få bare en antydning af, om SF overhovedet ikke mener, der er et smertepunkt; om der ifølge SF's politik ikke skal være nogen som helst øvre grænse for det antal mennesker, der skal kunne komme til Danmark, og som vi eventuelt selv skal hente til Danmark.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Pernille Frahm sagde, at vi i forbindelse med bosnierloven begik en lang række fejl, og det er jeg ikke uenig i. Jeg var i min ordførertale inde på de meget detaljeret fastlagte regler om dette og hint, der efterhånden, som tiden gik,

viste sig at være alt for snævre og alt for rigoristiske.

Men det er jo netop de fejl, vi har lært af, og derfor bruger vi ikke bosnierloven, sådan som der stod i den, at man egentlig kunne. Vi laver en ny lovgivning, hvor vi belært af erfaringerne gør det hele meget mere fleksibelt. Ingen ved, hvor længe disse mennesker skal være her, men vi ved, at behovene stiger, jo længere de er her, og der ligger fleksibilitet i loven, så vi kan imødekomme disse behov.

Jeg har meget svært ved at forstå, at SF indtager den holdning til lovforslaget. Det er vist noget med, at det er – det indrømmer jeg – helt vidunderlig dejligt at have rene hænder.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Pernille Frahm sagde for lidt siden, at grunden til, at SF stemte for bosnierloven dengang, var, at det var en helt speciel situation, og at de flygtninge var internt fordrevne. Det er sådan set fuldstændig ligegyldigt. De var i landet, hver dag strømmede der 200-300 ind i landet og bad om beskyttelse. De bad såmænd ikke om asyl, de bad bare om beskyttelse, og SF's ordfører dengang, fru Ebba Strange, var fuldstændig med på, at her var en humanitær opgave – netop som fru Pernille Frahm sagde for 10 minutter siden – og måden at løse det på uden at ødelægge vores asylsystem fuldstændig var at give midlertidig opholdstilladelse. Det var også dengang anbefalingen fra de internationale organisationer: giv midlertidig opholdstilladelse, for ellers spiller vi spillet for dem, som gerne vil af med de mennesker.

Den argumentation var god nok for SF dengang, og SF var med fra starten ved vedtagelsen af lovforslaget og senere hen ved enhver tilføjelse, ved enhver udvidelse af de rettigheder, som de fordrevne fik dengang. Jeg forstår slet ikke, at de samme argumenter ikke kan være gyldige for SF nu.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hr. Henrik Svane spørger, om vi ikke skal følge UNHCR's opfordring og lave særlige handlingsprogrammer for denne gruppe. Jeg vil gerne spørge hr. Henrik Svane: Har dette Folketing ikke lige vedtaget en integrationslov, der kræver, at man laver individuelle handleplaner? Hvad i denne lov er til hinder for, at man laver handleplaner, der er særligt rettet

mod den gruppe? Hvis der er nogle problemer i den integrationslov, et flertal har vedtaget her sidste sommer, kunne det være, vi skulle kigge lidt på det.

Selvfølgelig skal vi følge UNHCR's opfordring til at give folk beskyttelse; det er slet ikke det, vi diskuterer nu, det er måden, vi gør det på. Vi skal tage vores del, sagde jeg til hr. Kristian Thulesen Dahl, men det er ikke tilstrækkeligt. Norge, som har en mindre befolkning end Danmark, har uden at tøve, uden at blinke, sagt: Vi vil gerne tage 6.000. De har ikke taget dem endnu, men de har sagt, at det vil de gerne gøre.

Hvor mange mener hr. Kristian Thulesen Dahl at Albanien skal tage? Hvad skal være Albanien kvote i europæisk målestok? Hvor stor en kvote kan man pålægge et fattigt land som Albanien at tage? Har hr. Kristian Thulesen Dahl tænkt lidt over dét?

Et af de kritikpunkter, der var i bosnierloven, var usikkerheden, og både fru Elisabeth Arnold og fru Dorte Bennedsen undrer sig derfor over, at SF i dag har problemer med den særlov, der arbejdes med nu, men stemte for bosnierloven; men bosnierloven var et eksperiment, bosnierloven var en løsning på et akut problem for nogle mennesker, som ellers ikke ville have kunnet få asyl i Danmark. Vi står i en anden situation nu: Vi står i en situation med nogle mennesker, som har overskredet grænsen til et andet land og dermed er etnisk fordrevne og flygtninge i konventionens forstand, og vi står også på en anden måde i en anden situation, nemlig den situation, at vi forhåbentlig alle sammen lærer af vores erfaringer.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er selvfølgelig bekvemt at fremhæve Norges handling, og jeg regnede også med, at det ville komme på et tidspunkt, men jeg synes ikke, det var særlig kløgtigt af Norge at gøre som man gjorde, og det er jeg heller ikke sikker på at FN synes, og jeg er faktisk heller ikke sikker på, at de flygtninge, som er kommet dertil, har syntes det har været særlig klogt.

Men det, jeg godt vil sige til fru Frahm, er: For det første er Norge et meget større land, som har færre udlændinge, end Danmark har. For det andet har begge regeringer beregnet nettoudgifterne til flygtninge i begge lande, og det er tal, der fremgår af indenrigsministerens officielle materiale, hvor Danmarks nettoudgif-

ter ifølge regeringen er 10,3 mio. kr. og Norges udgifter er 3,6 mio. kr.

Det er nogle væsentlige forskelle, men der er mange aspekter i det, og det, Norge gjorde, var ikke særlig godt, men når man henviser til Norge, synes jeg også, de tal skal med.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Bosnierne kunne ikke få asyl, siger fru Pernille Frahm, men det ved vi ikke, for asylsystemet kunne simpelt hen ikke nå at behandle dem inden for en rimelig tid, idet asylsystemet var fuldstændig overbebyrdet, fordi der kom mange tusinde asylansøgninger hver uge. Og de pågældende, som vi taler om nu, har slet søgt om asyl, og de har heller ikke tænkt sig at søge om asyl. Foreløbig har de siddet måske 14 dage eller 3 uger i en lejr, og skal vi så derefter lynhurtigt anbringe dem i et integrationsprogram i Danmark, et land, som de måske næppe har hørt om?

Vores opgave består netop i at følge UNHCR's anbefalinger om at lette trykket på de store flygtningelejre, der er i nærområdet til Kosovo. Det er en speciel situation, og jeg fatter ikke, at SF ikke forstår, at det rigtigste at gøre simpelt hen er at sørge for, at de får ordentlige vilkår, når de kommer her.

I øvrigt vil jeg sige om bosnierloven, at netop SF var jo utrolig aktiv med hensyn til at få indført ordningen om en 2-års-grænse for, hvor længe man kunne forlænge den midlertidige opholdstilladelse, og SF har om nogen haft indflydelse på bosnierlovens både fødsel og senere forandring i alle mulige faser.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, hvis man ikke kan eller vil svare, kan man jo prøve at stille et modspørgsmål, men jeg synes, det var et totalt irrelevant modspørgsmål, men det må jo i høj grad være udtryk for, at SF i virkeligheden overhovedet ikke ønsker at fremlægge noget som helst tal, og dermed jo også egentlig udtryk for, at hvis man f.eks. skønner, at det vil være en idé at løfte 100.000 flygtninge af nærområderne til Serbien, så skal de 100.000 mennesker tage til Danmark, hvis der ikke er andre steder, de kan tage hen.

Det må jo være SF's udgangspunkt, men så må jeg spørge: Bekymrer det slet ikke SF, at man blander Albanien-problematikken ind i det her spørgsmål? Og bekymrer det overhove-

det ikke SF, at for hver gang vi hjælper én af de 1.500, der i givet fald kommer til Danmark, kan vi hjælpe 40 mennesker nede i nærområdet til de basale livsnødvendigheder, som i tusindvis af de mennesker, der er dernede i dag, mangler? Spiller det slet ikke ind i SF's overvejelser? Er penge bare noget, der hænger på træerne?

Vi kan hjælpe 40 mennesker i nærområdet til de basale livsnødvendigheder, som de mangler i dag, for hver gang vi hjælper én af de 1.500, som dette lovforslag vil indebære skal til Danmark, men alligevel er det SF's udgangspunkt, at der slet ikke skal være noget loft for, hvor mange af disse mennesker der skal hjælpes i Danmark i stedet for i nærområdet.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Den midlertidighed, som ligger i den særlov, vi behandler i dag, går jo langt ud over de 2 år, som lå i bosnierloven, for efter de 2 år skal man igen søge om halve års midlertidighed, og der er hverken ifølge lovforslagets tekst eller dets bemærkninger nogen endelig grænse for, hvor længe midlertidigheden varer.

Det er rigtigt, at da bosnierne kom og asylsystemet brød sammen, sad vi i en akut situation, hvor vi oven i købet havde en fornemmelse af, at nogle af de mennesker, som vi mente burde have krav på beskyttelse, ikke ville have det i konventionens forstand og derfor formentlig ville blive udvist – i hvert fald var de røget ud, hvis man havde fulgt de retningslinjer, som man i dag følger i Udlændingestyrelsen – og det ville vi forsøge at bøde på dengang, og det gjorde vi sammen, men det er en anden situation, vi står i i dag: Vi har ikke et asylsystem, der er ved at bryde sammen, og vi har nogle mennesker, som er flygtninge i konventionens forstand.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Det er fuldstændig rigtigt, at man ikke kan give noget svar om antallet, og jeg har ikke tænkt mig at forsøge. Det handler om en opgave, der skal løses. Det handler ikke om, hvor mange kroner og hvor mange hoveder, hvor mange det ene og hvor mange det andet; det handler om at løse en opgave, og det er det, vi skal være med til.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg synes bare, jeg lige vil pointere med hensyn til midlertidigheden, at det jo er sådan i lovforslaget, at en kosovoalbansk flygtning efter den-

ne lov vil kunne ansøge om asyl. Hans eller hendes sag vil ikke blive behandlet de første 24 måneder, men herefter vil den blive behandlet, og hvis han eller hun falder inden for flygtningekonventionens muligheder for at få asyl i Danmark, kan den pågældende få det. Og de folk, der ikke måtte ønske at søge asyl inden for 24 måneder, kan få forlænget deres opholdstilladelse med 6 måneder ad gangen.

Og så kender vi jo forholdene, og ingen vil jo blive sendt tilbage af den danske regering mod deres egen vilje, hvis det viser sig, at forholdene på det sted, som de kommer fra, ikke sikrer, at de kan sendes tilbage i ære og værdighed og sikkerhed. Sådan forholder det sig.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Pernille Frahm for en kort bemærkning, og så tror jeg, vi går over til ordførerrækken igen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det er jo som at trække et lod i lotteriet eller sætte alting på rødt i rouletten: Enten indgiver man sin asylansøgning med risiko for, at den bliver afvist, og så ryger man ud, eller også afgiver man sin ret til at søge asyl, og så kan man måske få et halvt års opholdstilladelse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Pia Kjærsgaard som ordfører.

Pia Kjærsgaard (DF):

Endnu en gang behandler Folketinget en særlov, sådan som det så ofte før er sket i forskellige sammenhænge, og det er faktisk stort set altid noget skidt, når Folketinget vedtager særlove, og det synes jeg man bør have i erindring hver evig eneste gang.

Må jeg minde om, at Folketinget i november 1992 vedtog en lignende særlov, som dengang drejede sig om at give midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien: bosnierloven, hvor der skulle gives opholdstilladelse i 6 måneder med mulighed for forlængelse – nøjagtig det samme, som vi nu diskuterer med hensyn til kosovosærloven – og at man i oktober sidste år ved en særlov gjorde 3.000 serbiske militærnægtere til personer, der har fast opholdstilladelse.

Hvad er det så, der sker med de særlove? Det er selvfølgelig, at de efterfølgende bliver gjort permanente. Og det, der skete med bosnierloven – og det er jo en typisk analog, nok den

mest typiske i forhold til det, vi debatterer i dag – var, at først var det ministeren på området, hr. Hans Engell, der lavede en midlertidig lov, og så var det den næste minister, fru Birte Weiss, som gjorde den permanent.

Der skete det med hensyn til bosnierloven, som jeg advarede meget imod: Man gav bosnierne permanent opholdstilladelse, og der er i dag 18.000–20.000 bosniere i Danmark. Nøjagtig det samme vil gøre sig gældende for kosovoalbanerne: Man vil give dem opholdstilladelse for 6 måneder ad gangen, dog således at asylsagsbehandlingen højst kan udskydes i 2 år.

Jeg vil godt meddele endnu en gang, for jeg mener, det er vigtigt at sige det: Dansk Folkeparti ønsker inderligt at hjælpe disse fordrevne mennesker til at få den bedst mulige støtte for at afhjælpe flest mulige lidelser, og Dansk Folkeparti har i Folketingets Finansudvalg givet tilsagn om 180 mio. kr. til på forskellig vis at give flygtningene hjælp i nærområdet. Der er slet ingen tvivl om, at telte, presenninger, sanitet, vand, mad, tøj og medicin skal Danmark og andre lande være med til at hjælpe med økonomisk.

Dansk Folkeparti har i Folketingets Europaudvalg forsøgt at få afklaret forskellige spørgsmål i forbindelse med, hvordan de beløb, som er blevet bevilget af et enigt Folketing, bliver udnyttet, og det viser sig, at oprettelse og drift af flygtningelejre i nærområdet med denne bevilling beløber sig til 50 mio. kr. Og indenrigsministeren har bekræftet, at for 50 mio. kr. kan der på stedet drives flygtningelejre, som kan være med til at hjælpe 20.000 personer, og der er slet ingen tvivl om, at det er langt den bedste måde at bruge pengene på.

Ministerens forslag betyder, at der skal bruges 158 mio. kr. på 1.500 flygtninge i 6 måneder, og det står da under alle omstændigheder i skærende kontrast til, hvor mange flere der kan hjælpes i nærområdet.

Ydermere fatter jeg heller ikke regeringens iver for at få flygtninge til Danmark, efter at FN's højkommisær har udtalt, at det er bedst at bevare flygtningene i Balkanområdet, så de hurtigt kan komme tilbage til Kosovo, når situationen tillader det.

I Europaudvalget har udenrigsministeren fra Dansk Folkeparti også fået bemyndigelse til at give den støtte via EU, der er behov for.

Der er altså ingen nølen fra Dansk Folkepartis side med hensyn til at medvirke til at give hjælp på stedet, og vi gør det selvfølgelig på

grundlag af det medmenneskelige synspunkt, at Danmark selvfølgelig skal være med til at hjælpe økonomisk, når en sådan katastrofe indtræder. Men samtidig må jeg forholde mig til, at udgifterne pr. halvår bliver de 158 mio. kr. for 1.500 flygtninge plus transportudgifter – plus transportudgifter – hvilket faktisk betyder, at det er 200 mio. kr. for 1.500 personer, og det er altså grotesk.

Jeg har masser af spørgsmål, som jeg gerne vil stille ministeren, men det er meget kort tid, vi har til det her, så jeg vil se, om jeg senere i dag kan komme til at stille de spørgsmål, som jeg mener, at ministeren helt pr. automatik må kunne svare på, men jeg kan altså se, at min talletid er ved at udløbe i første omgang.

Så vil jeg bare til sidst understrege, at Dansk Folkeparti ønsker at støtte flygtninge i nærområdet alt, hvad vi overhovedet kan – hvilket vi også tydeligt har givet udtryk for med vores forskellige tilsagn – men at vi siger nej til en særlov, som ingen kender de videre konsekvenser af.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes på en eller anden måde, at det er herligt at høre fru Pia Kjærsgaard bruge FN's højkommissærs udtalelse som argument for, at det er bedst at bevare flygtningene i nærområderne. Det er jo rigtigt, at det er UNHCR's anbefaling lige nu, og mit spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard er så: Hvis nu UNHCR anmoder Danmark om at modtage flygtninge, fordi dét er den bedste løsning, vil fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti så stadig væk lytte til FN's højkommissærs vurdering, sådan som man gør det nu?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det er den mest tårepersende del af fru Pia Kjærsgaards indlæg, jeg reagerer imod, dér hvor man hører Dansk Folkeparti igen og igen sige: Vi vil hjælpe med alle de penge, der skal til for at hjælpe i nærområderne.

Når vi måtte komme i den situation, at UNHCR retter henvendelse til os om at hjælpe gamle og syge og måske psykisk syge, som har særligt behov, kunne det så ikke tænkes, at Dansk Folkeparti ville lytte til, hvad UNHCR beder os om, og dermed være med til at løfte den opgave? Det synes jeg ville klæde Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror, det ville være meget, meget godt, hvis Folketingets politikere besluttede det, som vi drøfter her i dag: at flygtninge i Danmark skal være her midlertidigt. Jeg tror, det ville være godt, hvis dét havde opbakning fra Folketingets politikere. Og Dansk Folkeparti vil godt være med til specielt via FN at modtage flygtninge, som er anerkendt og anbefalet af FN, mod at der samtidig bliver sat stop for den udlændingelov, som vi kender i dag.

Det, jeg forholder mig til i dag, er blot regeringens bemærkninger, og det, jeg kan forstå af det her forslag, er, at man nærmest vil have loven liggende parat, hvis der skulle ske et eller andet. Vi skal også have en afklaring fra indenrigsministeren med hensyn til, om det udelukkende er UNHCR, der kan beslutte det, eller indenrigsministeren også kan beslutte det.

Må jeg sige til den radikale ordfører, at de særlige behov, som den radikale ordfører taler om, og som jeg synes skal dækkes, jo kan dækkes, hvis man først og fremmest i nærområdet afhjælper de almindelige, basale behov, som der er stort behov for bliver afhjulpet. Det synes jeg stadig væk først og fremmest at vi skal være med til.

Skal vi have alle de her flygtninge til Danmark, også kosovoalbanerne – og det ender det jo nok med med denne her lov – så må man også sørge for, at i samme øjeblik, hvor de behov, som hr. Henrik Svane taler om, er afhjulpet, bliver de sendt retur igen. Vil hr. Henrik Svane være med til det?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det kan måske lyde lidt underligt, men jeg har næsten lovet fru Pia Kjærsgaard at gå op og sige, at jeg synes, hun har ret. Jeg synes, hun har ret i én ting, og det er, at vi narrer os selv, hvis vi tror, at vi gennem en lovgivning kan beslutte, at noget skal være midlertidigt, for det er jo forholdene i hjemlandet, som i sidste ende kommer til at afgøre, om noget bliver midlertidigt, eller noget bliver permanent.

Og dér vil jeg så gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, når hun ønsker, at vi skal lave en folketingsbeslutning om, at de alle sammen skal være her midlertidigt, om hun så slet ikke er interesseret i at tage højde for de forhold, der er i hjemlandet. Hvis nu landet holder op med at eksistere f.eks. eller bliver overtaget af fremme-

de magter – vi har f.eks. modtaget statsløse flygtninge, der kommer fra stater, der ikke findes – vil fru Pia Kjærsgaard så stadig væk insistere på, at de må være hvor som helst, bare de ikke er her?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg medgiver, at fru Pia Kjærsgaard rent faktisk forsøgte at svare på det spørgsmål, som jeg stillede før, men jeg synes ikke, at det svar, jeg fik, var helt klart alligevel, og derfor vil jeg godt stille det en gang til: Hvis UNHCR anmoder Danmark om at modtage et antal flygtninge, vil Dansk Folkeparti så sige ja, eller vil det sige nej? Det var det ene.

Og det andet er, at fru Pia Kjærsgaard var meget optaget af, at flygtningene er midlertidigt i Danmark – og det er jo det, som lovforslaget her baserer sig på i øvrigt – og så kan man godt overveje det sådan mere generelt, og derfor synes jeg alligevel, at jeg må have endnu et spørgsmål at stille til fru Pia Kjærsgaard: Hvor længe skal man midlertidigt kunne blive i Danmark?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, men jeg fik pludselig en fornemmelse af, at fru Pia Kjærsgaard var villig til at tage nogle af de syge, de svage og dem, der er særlig udsatte, herop. Hvis fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti faktisk vil det, hvad skal så være til hinder for, at man stemmer for lovgivningen? Den er jo netop midlertidig.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Ifølge den gældende udlændingelov, som et stort flertal af Folketingets politikere vedtog i oktober 1983 med en lang række ændringer siden, indeholder udlændingeloven ikke regler, der giver mulighed for opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. Og det er jo præcis derfor, at man har det her lovforslag i dag, for man kan nemlig ikke forholde sig til udlændingeloven. Sådan er det ikke. Man kan ikke få midlertidig opholdstilladelse.

Lad mig først sige til SF, og jeg tror egentlig, at jeg kan kæde det lidt sammen med svaret til Kristeligt Folkeparti, at hvis Folketingets politikere kunne – og det er ikke en gentagelse af mit første svar – beslutte sig til, at flygtninge alene

skal være her midlertidigt, så vil Dansk Folkeparti bestemt være villig til at se på de flygtninge, som netop UNHCR anbefaler. Her synes vi faktisk, at der er en skærende kontrast i forhold til de flygtninge, vi har modtaget i forhold til gældende udlændingelov.

Så spurgte hr. Henrik Svane om, hvor lang tid man skulle kalkulere med midlertidig opholdstilladelse. Nu er der jo stadig væk ikke noget, der hedder midlertidig opholdstilladelse. Men man kunne f.eks. sætte det i forbindelse med erhvervelse af statsborgerskab, hvor Dansk Folkeparti afgjort mener, at det skal være en langt, langt længere periode, end der er gældende i dag, og under langt strammere kriterier. Men man kunne sætte samme åremål.

Så er der spørgsmålet om de svage. Jeg kiggede selvfølgelig lige i dag i min egen ordførertale fra dengang, hvor jeg i forhold til bosnierloven var ordfører for et andet parti, og hvor jeg sagde nøjagtig det samme: hvis vi skulle modtage personer, som havde øjeblikkeligt behov for en eller anden form for hjælp, så skulle det stadig væk være midlertidigt. Og det, der er afgørende for Dansk Folkeparti, er, at der ikke er noget, der hedder midlertidigt og slet ikke i forhold til det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil gerne prøve at være hjælpsom og vil derfor bede fru Pia Kjærsgaard bekræfte, at jeg nu har forstået fru Pia Kjærsgaard i Dansk Folkeparti ret, nemlig derhen, at hvis UNHCR beder Danmark om at modtage flygtninge, som skal have midlertidig opholdstilladelse i Danmark, så er svaret ja fra fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti.

Jeg kan ikke udlede andet af de to svar, som jeg nu har forsøgt at få fra fru Pia Kjærsgaard, og jeg vil derfor gerne bede om at få bekræftet, at jeg har forstået dem ret.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jamen se, en af vores indvendinger mod denne her særlov er jo netop, at den nugældende udlændingelov, den almindelige udlændingelov, giver midlertidigt ophold de første 3 år.

I § 11 i udlændingeloven står der: »Opholdstilladelse gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet.« Så det er jo direkte forkert, hvad fru Pia Kjærsgaard har sagt heroppefra.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvis vi følte os overbeviste om, at det er midlertidig opholdstilladelse, så ville vi være langt mere positive, end tilfældet er i dag. Det er ikke midlertidig opholdstilladelse, og det må hr. Jann Sjursen også erkende, også med de ordførertaler, som er kommet fra Venstre og De Konservative, hvor man føler sig ganske overbevist om, at det vil blive permanent. Der står jo også i forslaget, at når der er gået 2 år, så indgår man i den normale procedure.

Må jeg så sige til fru Pernille Frahm: Det har jeg godt set at fru Pernille Frahm har fremført i den offentlige debat. Men må jeg sige til fru Pernille Frahm, at jeg kunne godt tænke mig, at indenrigsministeren oplyste om – det har jeg forsøgt at få afklaret i Indenrigsministeriet – hvor mange man egentlig har sendt tilbage inden for den 3-årige periode. Det er så godt som umuligt at få afklaret.

Udlændingeloven siger konkret, at der ikke er noget, der hedder midlertidig opholdstilladelse. Så det er sådan en gang ordkløveri i forhold til det, fru Pernille Frahm siger. Men jeg vil meget gerne have indenrigsministerens forklaring på, hvor ofte man har benyttet sig af det.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Hvis vi skal bruge et af fru Pia Kjærsgaards udtryk, ordkløveri, er det så ikke det, det drejer sig om her?

Man har fra flere ordførere gentagne gange her fra talerstolen spurgt Dansk Folkeparti og fru Pia Kjærsgaard, om man kan få et klart svar, hvis det drejer sig om nødstedte, syge og lignende, og hvis UNHCR beder om, at de kan få ophold. Er det ikke blot at sige det lige ud ad landevejen: Dansk Folkeparti vil godt hjælpe den lille pige med svovlstikkerne, men hun skal ikke have fødderne indenfor, men blive på dørmatten.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Under den forrige debat lagde jeg godt mærke til, at der var nogle af ordførerne, som forsøgte at slå sig op på platheder og »morsomheder«. Dengang tænkte jeg, at det var sagen faktisk for alvorlig til, og det synes jeg fortsat at den er under denne her debat. Jeg synes, at hr. Bendt

Bendtsens bemærkning var langt, langt, langt under lavmålet. Langt under lavmålet.

Jeg vil godt endnu en gang understrege, at drejer det sig om midlertidig opholdstilladelse, er vi til at snakke med. Men det, der er forskellen på Dansk Folkeparti og de øvrige partier – mere eller mindre og i højere eller mindre grad, men lad os nu bare sige i forhold til De Konservative – er, at det drejer sig om 1.500 flygtninge nu og her til Danmark. Vi har været enige om at give alle de mange millioner kroner til nærområderne, men hvor de 1.500 i løbet af en 6-måneders-periode faktisk koster mere end det, Folketingets Finansudvalg har været med til at bevilge.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Vi har jo netop fra konservativ side sagt, at vi godt vil være med til at støtte det her lovforslag, når der er tale om midlertidig opholdstilladelse. Men der er jo ingen i denne sal, ej heller nogen her i kongeriget, der kan sige, hvor langt midlertidigt er i denne her sag; det afhænger jo fuldstændigt af, hvad der sker i nærområdet.

Vi har jo også fra konservativ side sagt, at vi ønsker primært at hjælpe i nærområdet, men vi har også sagt, at vi vedstår os vores humanitære forpligtelse. Hvis UNHCR peger på, at der er en lille gruppe, der fylder utrolig meget, af sårede, nødstedte, gamle m.v. og deres familier, så får de midlertidigt ophold.

Men altså, jeg må jo konstatere, at Dansk Folkeparti, jo heller ikke kan forklare, hvad midlertidigt er, og derfor lukker de døren helt. Det er klart; det har vi forstået.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard, og så regner jeg med, at vi kan komme videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvor skiller vandene? Det gør de stadig væk i forhold til foreløbig – det skal nok vise sig at blive flere – 1.500 flygtninge til Danmark. Det, vi opponerer imod, er et gigantbeløb, som man vil bruge på 1.500 personer her i landet. Det er det, der er så grotesk. Det er i virkelighed dér, vandene skiller, og ikke nogen andre steder.

Arne Melchior (CD):

Læsningen af denne lovtæst starter straks med en af de mindre skuffelser: grebet nødloven.

Jeg ved ikke, hvad der har foresvævet forfatteren. Der er noget, der hedder, at nød bryder alle love, men vi vedtager ikke nødlove herinde, og vi vedtager heller ikke særlove. Der er nogle, der taler om særlove. Det er et helt forkert ord. Hvis dette er noget, er det en serberlov og ikke en særlov.

Der er da noget særligt ved den, og så stiger skuffelsen. Der er nemlig det særlige, at midlertidigheden fastsættes til 6 måneder. Tænk, disse mennesker skal hver sjette måned ansøge på ny om opholdstilladelse. Sikken en administration man skaber sig. Er det på den måde, hvorpå man vil bekæmpe ledigheden her i landet? Hvad skal det til? Der er jo ikke tale om en invasionsstyrke, der kommer til Danmark. Der er tale om nødstedte mennesker, der ikke har større ønske og lyst end at komme hjem, hvor de gerne vil være og opholde sig.

Og jo mere, man læser, desto værre bliver det faktisk. De bliver jo nærmest ifølge § 8 og 9 stavsbundet, men det bliver helt galt i § 10 og 11: Ministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilken undervisning der tilbydes. Næh, det skal han da, og disse regler skal da være af en sådan art, at undervisningen bliver så fri og alsidig, som overhovedet muligt. Og sådan er det hele vejen igennem.

Ministeren kan desuden bestemme, at de skal medvirke til det og det. Nej, det kan han ikke; det bør han skulle.

Så giver man udlændingene en masse pligter. Men Udlændingestyrelsen kan bestemme, og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at en udlænding med opholdstilladelse og med denne lov kan meddeles tilladelse til at tage beskæftigelse i forbindelse med et særligt tilrettelagt træningsprogram, og han kan endda få lov til at tage lønnet beskæftigelse andetsteds.

Næh, giv dem dog den frihed. Det er jo nu dokumenteret, at jo friere man optager og indkvarterer mennesker, desto bedre bliver de i stand til at komme hjem. Hvis det er, hvad det er for nogle partiers vedkommende hovedformålet med at få dem hertil, altså at blive af med dem igen – for CD er hovedformålet at hjælpe de pågældende mennesker – men altså, hvis formålet er at komme af med dem, så er dét dokumenteret. Norge har taget konsekvensen af den dokumentation og sætter nu sine 6.000 flygtninge, som de er villige til at modtage,

under ganske frie forhold og integreringsmuligheder.

CD hører jo til de partier, der har vist stor tillid til vores indenrigsminister, og derfor er jeg skuffet, for det svarer slet ikke til, hvad jeg har hørt indenrigsministeren sige offentligt: at vi har lært af bosnierlovens fejltagelser. Når man læser dette her lovforslag, så har man kringlet sin hjerne syvkantet for at finde på nye besværligheder og nye indskrænkninger og nye forbud, men der er håb endnu. Jeg stoler stadig væk på ministeren.

CD kan ikke lægge stemmer til denne her lov, medmindre ministeren kommer med et betænkningssbidrag, som klart viser, at han føler sig forpligtet til at give disse mennesker frie forhold. Og jeg skal om nødvendigt finde ministerens egen udtalelse fra tv i forrige uge frem, hvor han sagde, at de skal have frie forhold til at arbejde og til at gå i skole og til at blive behandlet som mennesker.

Jeg må citere, at forleden dag i tv så sagde selv hr. Helge Adam Møller, at det altså ikke drejer sig papkasser, men om mennesker. Det var godt nok et citat, han havde fra mig, for jeg har anvendt det imod ham og over for ham nogle gange, men nu har selv den konservative hr. Helge Adam Møller gjort det til sin opfattelse. Så burde den meget nemmere kunne trænge ind i Indenrigsministeriet og også helt oppe hos ministeren.

Så jeg slutter altså med et håb om, at ministeren vil forsyne os, og jeg har tillid til, at han nok selv skal finde teksten, for ellers risikerer han, at der bliver dannet en kæde, og den kan f.eks. bestå af fru Pernille Frahm og hr. Søren Søndergaard og hr. Henrik Svane og hr. Sjursen og skulle egentlig også bestå af fru Dorte Bennedsen, og jeg deltager selvfølgelig også – en kæde, der vil mase ministeren op i kroge, indtil han kommer med den tekst, som gør, at vi med tilfredshed kan stemme for loven.

Jeg imødeser med stor spænding næste ordfører, hr. Henrik Svane, og nu skal vi høre, om han og Det Radikale Venstre lever op til det, vi har hørt fra dem så mange gange og kæmpet sammen med dem for at opnå. Det håber jeg at høre også nu, men jeg er jo klar over, at det her er et regeringsforslag, så hr. Svane er vel bundet på fødderne. Men lad os få en fri tale her, og lad os høre, hvad hr. Svane og Det Radikale Venstre står for i denne sag.

Henrik Svane (RV):

Jeg takker for hr. Arne Melchiors udfordring, og jeg deltager gerne i udfordringen. Handsken er kastet.

For Det Radikale Venstre er det af stor betydning og en stor glæde, at regeringen har taget handsken op fra UNHCR, der via sin højkommissær for få dage siden opfordrede vestlige regeringer til at forberede sig på en eventuel situation, hvor man skulle tage presset fra nær-områderne, hvad angik flygtningene.

I den henvendelse betoner fru Ogata meget tydeligt, at man ikke ønsker, at der skal tilbydes asyl eller integrationsindsats for de pågældende flygtninge, som vi måtte skulle tage, men at man skal forlægge dette midlertidige ophold, de har i nær-områderne, til lande, som kan tage nogle af dem, der måske er værst tilredt og har størst plejebæhov og derfor fylder mest dernede. Det er vi glade for at regeringen har taget op meget hurtigt, og derfor har vi dette lovforslag, som vi behandler i dag.

Der er indtil videre ikke kommet en konkret henvendelse fra UNHCR, så vidt jeg har fået oplyst, om, hvor mange vi skal tage og hvornår. Fra Det Radikale Venstres side har det været oplagt hele tiden, at der ikke skal sættes et antal år på, for i en borgerkrig eller en fordrivelseskrig eller en etnisk udrensning, som vi ser dernede, er det helt klart, at vi skal tage en stor del af den opgave på vores skuldre, i særdeleshed i nær-områderne, hvor vi allerede er godt i gang, men også, hvis det kommer dertil, at vi skal gøre noget herhjemme.

Loven giver den dispensation fra de sædvanlige asylregler, som gør det muligt netop at tage flygtninge til Danmark for kort tid, og giver dem flere rettigheder, end de ville få ved at sidde i Sandholmlejren og vente på en asylbehandling, som UNHCR jo netop opfordrer til at man ikke foretager.

Jeg mener bestemt, at vi har lært af bosnierloven. Det er vigtigt for Det Radikale Venstre, at vi arbejder for, at de vilkår, som flygtninge får med denne lov, bliver gode, at der bliver en smidig adgang til arbejdsmarkedet og til skole-systemet. Det har vi diskuteret med ministeren, og ministeren er med de bemyndigelser, som ligger i loven, sindet – det har han helt klart aftalt med os – at det skal gøres smidigt. Derfor vil vi naturligvis også følge op på disse udsagn under udvalgsbehandlingen, som kommer efter første behandling her i dag, for netop at tilsikre, at denne smidighed også bliver effektueret. Det

er alle interesseret i, og jeg er helt enig med hr. Melchior i, at det er en vigtig forudsætning for, at vi kan gøre denne midlertidige parkering så gunstig for de pågældende mennesker som overhovedet muligt.

I debatten i offentligheden, men også i debatten tidligere her i dag har der været talt meget om, at det er vigtigt med en god integration for at sikre en god repatriering. Vi lægger vægt på i Det Radikale Venstre, at opfordringen fra UNHCR har været om midlertidigt ophold, men selvfølgelig skal de pågældende, der måtte komme her efter denne lov, have så gode og gunstige vilkår som overhovedet muligt, så de kan få et helt liv, så længe de er her. Det lægger vi meget vægt på i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke lide ordet parkering. Når man parkerer noget eller nogen, så skal de forholde sig i ro og stilhed. Så drejer man nøglen om. Så er motoren stille.

Disse mennesker skal ikke på parkering, men på aktivering, alt efter hvordan deres helbred og muligheder er. Hvis det er mennesker, der kan og vil noget, så skal de have frihed til at gøre det. De har oplevet ondt nok. Hvorfor parkering? Og er det virkelig vokset på hr. Svanes ager, det her med, at de skal søge hver sjette måned? Hvem er det godt for? Hvem er det, der ikke tør give dem de to år på en hånd? Det kan da ikke være Det Radikale Venstres mening. Jeg tror heller ikke, at det er de fleste Socialdemokraters mening. Det er nogle teknokraters mening. Men træk den tilbage med parkering og sig aktivering i stedet for.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er det selvfølgelig særdeles menneskeligt og naturligt, at når man ser mennesker i nød, så siger man: Hvordan kan vi hjælpe de her mennesker? Så er der en tendens til, at man siger: Jamen hvad kan vi gøre? Og alt, hvad der kan gøres, siger vi så ja til. Men det er jo ikke den rigtige måde. Vi skal lige stoppe op og tænke over, om vi gør det på den rigtige måde, og hvordan vi eventuelt kan hjælpe endnu bedre end det, der er foreslået.

Jeg kender udmærket godt hr. Svanes udgangspunkt, og derfor vil jeg spørge hr. Svane, om ikke det virker lidt forunderligt, at regeringen har stillet, kan vi sige, to muligheder op for

at hjælpe. Den ene mulighed er at hjælpe i nærområdet, sørge for, at de tusindvis af mennesker får de mest basale nødvendigheder dækket. Det har de bedt Folketingets Finansudvalg om 180 mio. kr. til. De har selv skønnet, at for det beløb kan man hjælpe 20.000 mennesker til de basale fornødenheder i forskellige flygtningelejre, primært i Albanien.

Over for det står den anden mulighed, regeringen har stillet op: det her lovforslag om, at vi skal tage 1.500 mennesker og deres familier her til landet, nogle af dem er syge, gamle, for et beløb på 158 mio. kr. plus det, der kommer til, for en seks månedersperiode. Altså umiddelbart siger man jo: Jamen for de 158 mio. kr. kunne der faktisk hjælpes ret meget i nærområdet til mange flere mennesker end 1.500.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg har ikke et ønske om at pikere CD's ordfører med ordet parkering. Når jeg bruger det ord, er det det midlertidige, jeg oversætter til parkering. Det betyder ikke, at de skal sidde uvirkelige hen, hvilket jeg også synes fremgår af loven og dens bemærkninger at der ikke er tale om.

Med hensyn til den midlertidige opholdstiladelse, som skal gentages efter seks måneder, har man jo helt klart i regeringens forslag lagt sig op ad den måde, man gjorde det på, da man lavede bosnierloven i sin tid. Det var en særlig situation, som vi nu desværre ser gentaget, at der er et stort behov for på kort tid tilsyneladende at skulle modtage et stort antal flygtninge. Det er også derfor, man gentager, at sagsbehandlingen for de folks vedkommende, der ønsker at søge asyl, venter 24 måneder, bl.a. for at vores asylsystem, selve behandlingen af de mange ansøgninger, i givet fald ikke skulle bryde sammen. Det ønsker ingen af os.

Til hr. Thulesen Dahls spørgsmål om at hjælpe i nærområdet kontra det, det koster at tage folk herop: Det ligger jo netop i opfordringen fra UNHCR, hvis den måtte komme, i hvert fald i henvendelsen, at vi skal forberede os på, at hvis vi skal tage nogle dernedefra, er det nogle, der kræver en særlig indsats. Derfor kan man ikke bare lige sige, at ved at sende flere penge derned kan man klare den indsats. Det vil naturligvis være dyrere, hvis det er folk, der kræver en særlig omsorg, hospitalsbehandling eller andre ting, når de er her i landet. Det er jo der-

for, vi løser meget mere ved at tage dem herop end ved bare at prøve at løse det hele dernede.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nogle af de her 1.500 personer er i givet fald syge, gamle, som har et særligt behov, men så kommer deres familier, som muligvis udgør langt den største del af de mennesker, der kommer, med herop ifølge lovforslaget. Det er så, hvad det er.

Så har jeg spurgt indenrigsministeren lige præcis om det her: Hvis nu det virkelig drejede sig om at hjælpe så mange mennesker som overhovedet muligt for de midler, vi nu stiller til rådighed, også mennesker, som har behov for lægehjælp, stiller man så de containere f.eks. med felthospitaler fra forsvaret, fra Beredskabsstyrelsen, som indenrigsministeren jo også har ansvaret for, til rådighed for nærområdet, så man kan hjælpe de mennesker i nærområdet? Dér vil man i givet fald jo også kunne hjælpe flere end dem, man først skal til at hente herop og køre ind i det danske system for at hjælpe dem her i landet. Dér har svaret fra indenrigsministeren indtil nu været: Nej, det gør man ikke.

Jeg mener, at når regeringen sætter de muligheder op, som vi andre kan vælge at støtte eller lade være, så kan vi konstatere, at den mulighed har regeringen ikke ønsket at sætte op over for os. Det er de andre to muligheder, man har spillet på: de 180 mio. kr. til nærområdet – dem har vi sagt ja til – og at tage 1.500 mennesker her til landet. Men at hjælpe mennesker i nærområdet, som er syge, som har behov for medicinhjælp osv., via de her felthospitaler var jo også en mulighed.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg har et naivt håb – det er utrolig naivt – om, at Dansk Folkeparti på et tidspunkt vil gå aktivt ind for at hjælpe de folk, der virkelig er i nød. I min ordveksling med fru Pia Kjærsgaard for et øjeblik siden var det helt tydeligt, at man fra Dansk Folkepartis side ikke ønsker at hjælpe folk heroppe. Det er det, der ligger bag de spørgsmål, jeg også hører hr. Kristian Thulesen Dahl stille mig.

Jeg synes, vi skal lytte til, hvad UNHCR beder os om, og kommer anmodningen om at tage folk herop, der er særlig nødstedte, så gør vi

det, når vi får den her lov gennemført, og det er jeg stolt af at der er udsigt til at vi får.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Min anke går lidt på, at man forsøger at opstille sådan et billede af, at regeringen har fundet de vises sten med hensyn til, hvordan man skal hjælpe, og så kan vi partier sige ja eller nej, og hvis vi siger nej til nogle af de metoder, som regeringen vælger, er det, fordi vi ikke vil hjælpe mennesker i nød. Og det er jo forkert. Hvis man vil hjælpe syge mennesker, mennesker, der har behov for medicin, mennesker, der har behov for lægehjælp, så er der altså her en vej til at gøre det, så man hjælper relativt mange mennesker for de midler, der skal bruges til at sætte aktionen i værk.

Så spørger vi regeringen: Er det noget, regeringen arbejder for? Så får vi svaret: Nej. Det undrer os, og derfor er mit spørgsmål til den radikale ordfører: Hvorfor er det ikke noget, man har taget i anvendelse? Hvorfor er det ikke noget, man bruger? Hvorfor er det ikke noget, man har sat i værk? Jeg har forstået på organisationen Læger uden Grænser, at det er noget, de også har efterlyst, og at de faktisk stiller sig til rådighed netop for at gøre de her ting.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg synes, at vi skal stoppe den her diskussion, helt klart, jeg vil ikke deltage i den. Jeg mener, det er vigtigt, at Danmark gør sig klar med denne lov, hvis der bryder så meget løs, at man har behov for fra UNHCR's side, at Danmark tager et særligt kontingent af folk, der har det svært.

Hr. Thulesen Dahl mente, at regeringen måske har fundet de vises sten. Det tror jeg såmænd ikke regeringen har. Det er bl.a. derfor, vi debatterer de her ting. Og i de forskellige ordføreres taler er der kommet forskellige opfordringer til regeringen, som vi naturligvis vil tage med ind i en drøftelse under udvalgsarbejdet. Det kan da godt være, at regeringen på nogle områder bliver klogere, så loven bliver endnu bedre, og det håber jeg så også vil kunne medføre – og det var mit naive håb – at Dansk

Folkparti til sidst kunne tænkes at ville stemme for lovforslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Danmark er blevet en krigsførende nation, men heldigvis har vi jo endnu ikke set danske soldater dræbt. Den side af krigens virkelighed er ikke blevet til virkelighed for os endnu, men der er en anden del af krigens virkelighed, som jeg tror har berørt de fleste, nemlig den del, der består i flygtningenes ulykke, i den fortvivlelse, der præger folk, som kommer over grænserne på flugt fra de etniske udrensninger. Det er vel også de billeder, som har gjort det indtryk, der gør, at hjælpeorganisationerne kan melde om en stor opslutning til støttearbejdet, og det er jo godt.

Så skal regeringen vise, at den også vil påtage sig et ansvar, og lad mig sige, at jeg synes, det er forbavsende, at der er gået så lang tid – 3 uger efter krigens start, 5½ måned efter, at Folketinget besluttede, at danske tropper skulle deltage i krigen, og først nu kommer der et udspil fra regeringen. Det burde jo ikke have været nogen overraskelse, at når man fører krig, så kommer der flygtninge, flygtninge, der har behov for hjælp.

Alligevel er der et spørgsmål, man også må stille sig, og det er: Hvad skal vi med denne her lov? Hvorfor ikke bare bruge den nuværende udlændingelov? Det forklares ikke i bemærkningerne, og jeg synes ikke, ministeren giver et reelt svar, et klart svar. For der er mulighed for inden for den nugældende lovgivning på alle områderne at tilrettelægge den på en sådan måde, at man kunne modtage, også midlertidigt, de flygtninge, som man ønsker at tage hertil.

Vi mener, at forslaget på en række punkter ulykkeligvis bærer præg af at ville sige til befolkningen, at denne her krig er kortvarig, og flygtningene, de få hundrede, der i øvrigt kommer ved denne her lov, vil hurtigt forsvinde igen. På den måde kommer forslaget altså til at lugte lidt af at skulle lægge også indenrigspolitisk låg på en kritik fra de fremmedfjendske strømninger, og det forsøg vil naturligvis ikke lykkes, hvad vi også har fået bekræftet her i dag.

Der er en række ting i forslaget, som Enhedslisten er lodret uenig i. Vi kan ikke forstå, hvorfor det her forslag skal føre til, at en spontanansøger, der kommer fra Kosova og har været udsat for etnisk fordrivelse i dag, har mulighed for at søge asyl, mens en kosovaalbansk asylsø-

ger, der kommer fra etnisk fordrivelse om en uge, eller hvornår det her nu bliver vedtaget, ikke har mulighed for at søge asyl, men tværtimod bliver forhindret i at søge asyl i 2 år. Dermed bliver den fundamentale ret, som det jo er at søge til et andet land og søge asyl dér – det er ikke nogen ret at få asyl, men det er en ret at søge asyl – frataget folk.

Som jeg tidligere har været inde på, er vi meget interesseret i at få at vide, hvad det betyder, når der i bemærkningerne til § 5 står, at flygtningene skal kunne sendes tilbage til nærområdet. Altså betyder det, at hvis der laves aftaler med f.eks. Albanien om flygtningelejre beskyttet og finansieret af EU og FN, så skal kosova-albanerne så sendes til Albanien, hvor de kan få lov at leve i flygtningelejre i en situation, hvor man fra dansk side erkender, at der ikke er mulighed for, at de kan komme tilbage til Kosova? I så fald må man sige, at sporene fra de palæstinensiske flygtningelejre skræmmer, og det er ikke nogen løsning.

Jeg bemærkede jo også, at den socialdemokratiske ordfører ikke var så meget for at gå ind i den diskussion om, hvorfor der var åbnet for det, fordi de synspunkter, hun kom med, var jo ganske fornuftige, de stod så bare i modsætning til, at der er åbnet for det i forslaget; men det, at der efter vores opfattelse er åbnet for det, synes jeg sætter et meget stort spørgsmålstejn ved karakteren af den såkaldte humanitære indsats, som NATO og Danmark yder i det her område, og at man bl.a. på denne baggrund kan sætte store spørgsmålstejn ved det i forhold til regeringspartierne.

Men må så sige, at det jo så ikke gælder, når vi snakker om hr. Arne Melchior. Altså uanset hvor uenig man er med hr. Arne Melchior omkring hans holdning til krigen i Kosova og de midler, han mener, man skal løse de tragiske problemer med, så er der da i hvert fald konsekvens og logik i hr. Melchiors synspunkt, nemlig at man efter hans opfattelse skal være humanitær og lave en humanitær indsats begge steder. Det synes vi ikke fremgår af det forslag, der ligger her.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet føler i den her krise og forfærdelige situation, der er på Balkan, et væsentligt ansvar. Vi føler, at det er vigtigt, vi lever op til vores humanitære forpligtelse, og vi finder i Fremskridtspartiet, at det er vigtigt, at vi gør, hvad vi kan for at hjælpe så mange flygtninge

som overhovedet muligt. Der er ingen tvivl om, at jo mere der bliver hjulpet i nærområdet, des færre har behov for at flygte videre eller blive bragt videre til andre lande, herunder de europæiske lande og herunder igen Danmark.

Så det, der er helt afgørende nu, er altså, at regeringen gør, hvad der kan gøres for at hjælpe så massivt som overhovedet muligt i nærområdet. Det må være prioritet 1.

Det, der jo er sagen, er, at lige præcis i den her konflikt har vi en historisk mulighed for at hjælpe i nærområdet. Det er ikke altid, at den mulighed er til stede. Det er den i det her tilfælde. Muligheden er til stede. Det er kun et spørgsmål om, at man får transporteret tilstrækkeligt med telte, lejre, forsyninger, penge ned til området, så vil det kunne lade sig gøre, at de kan blive i området. Så hvis man vil, kan man løse opgaven, også ud fra regeringens politik om, at man så vidt muligt skal hjælpe i nærområdet. Så det kan lade sig gøre.

Det, der så i den sammenhæng er beskæmmende, er, at EU jo kun har bevilget nogle få millioner til det her projekt. Dér må man nok sige, at EU burde gå langt foran. I stedet for, at man bruger tid på at sidde og diskutere, hvordan man eventuelt skal lave en fordelingsnøgle af flygtninge, der skal bringes til Vesteuropa, til EU, burde man bruge kræfterne på at finde nogle penge og sende dem ned til området og så hjælpe i nærområdet i stedet for. Jeg håber, ministeren i EU arbejder meget for, at EU løfter en langt større del af den her opgave, end de har gjort hidtil.

Hvad angår ministerens lovforslag, må vi jo se i øjnene, at det med at det er midlertidigt er at stikke folk blå i øjnene, ikke bare i Folketinget, men hele befolkningen. Alene at kalde det en midlertidig ordning er jo ikke rigtigt, og det ved vi. Af historiske erfaringer fra tidligere, hvor vi har behandlet særlove her i Folketinget, ved vi jo godt, at det med det midlertidige ikke kommer til at holde. Det fremgår f.eks. af Berlingske Tidende her den 7. april under overskriften: Det midlertidige blev permanent, og hvis jeg må have lov at citere et par linjer: Flere eksperter advare mod at tro på, at de kommende flygtninge fra krigen i Kosovo kun skal opholde sig i Danmark i kort tid. Erfaringerne fra de mange bosniere, der kom hertil i begyndelsen af 1990'erne, viser nemlig noget andet.

Så er der en lang artikel, der argumenterer for, hvorfor det her ikke vil blive midlertidigt, eller i hvert fald sandsynligvis ikke vil blive

midlertidigt. Så det med at lægge op til, at det her kun er en midlertidig ordning, holder ikke, den tror vi ikke på i Fremskridtspartiet.

Vi har så også bemærket, at UNHCR direkte har opfordret landene i Vesteuropa til at lade være med at tage nogle af de kosovoalbanske flygtninge væk fra området. Og den opfordring synes jeg da ikke man kan sidde overhørig. Man kunne så også senere samme aften den 12. april se, at indenrigsministeren også var fremme og sige, at der ingen grund er til, at vi haster det her igennem. Tag det nu roligt. Vi skal nok nå det.

Alligevel ser vi, at man her i Folketinget har lavet en køreplan, hvor man sådan lige til det yderste holder sig inden for forretningsordenen med hensyn til at søge dispensation.

Så fremgår det af forslaget, at man i første omgang vil tage en kvote på 1.500. Ja, hvis det så var forslaget, kunne man måske diskutere det, men der står jo lige så hurtigt efter: Ministeren har herefter beføjelse til at fastsætte fremtidige kvoter. Så det med de 1.500 kunne man lige så godt have ladet være med at skrive. Man kunne lige så godt bare give en ministerbeføjelse. Hvorfor skrive 1.500? Er det fordi, at når det ikke er så mange, så er det nok nemmere at acceptere? Det holder heller ikke, for med lovforslaget giver ministeren sig selv en beføjelse til, at ministeren fremover bare kan fastsætte, hvor mange der i øvrigt skal ind på fremtidige kvoter. Så det med de 1.500 kommer heller ikke til at holde.

I forhold til spørgsmålet om undervisning og aktivering vil jeg sige, at vi i Fremskridtspartiet jo også tidligere har støttet forslag om, at man, når der kommer flygtninge her til landet, så underviser dem, uddanner dem til, at de, når de vender tilbage til hjemlandet, f.eks. kan deltage i minerydning, genopbygning af landsbyer og infrastruktur med meget mere. Det synes vi er rigtig godt at man underviser dem i.

Vi synes også, at en aktivering i forhold til vedligeholdelse, rengøring og madlavning der, hvor de opholder sig i Danmark, er helt i orden. Det synes vi også er alle tiders. Men hvis aktivering skal forstås i forhold til den sociale lovgivning her i landet, så må vi tage afstand fra ordet aktivering og sige, at det kan der i hvert fald ikke blive tale om.

Med hensyn til om de skal have lov til at arbejde, mens de opholder sig i Danmark, må jeg sige, at jeg principielt ikke kan se, at der er noget til hinder for det. Jeg tror nu nok, at det vil

være de absolut færreste, der overhovedet vil have den mulighed. Alene sprogproblemerne vil jo gøre, at der ikke er så meget at komme efter.

Men altså samlet set mener vi, at loven her ikke kommer til at holde, hvad ministeren skriver, og vi har så mange negative indvendinger mod forslaget, at vi samlet set stemmer imod.

Jann Sjursen (KRF):

Jeg synes, der er grund til at se behandlingen af dette lovforslag i sammenhæng med den forespørgselsdebat, vi havde tidligere på dagen, hvor det især var de militære aspekter af den væbnede konflikt på Balkan, der var fokus på, hvor man her kan sige, at vi nu for alvor tager fat på den humanitære del af den del, som vedrører Danmark direkte.

Danmark har i forhold til konflikten på Balkan ydet et væsentligt humanitært bidrag i nærområdet; over 200 mio. kr. er bevilget til en indsats dér, og jeg vil gerne understrege, at den indsats selvfølgelig har Kristeligt Folkepartis støtte, men at det også fortsat er dér, hovedindsatsen skal være for Danmark og de lande i øvrigt, der bidrager til indsatsen dér.

Den skal være dér, netop fordi målet for NATO's militære aktioner i Serbien i dag er at forhindre en egentlig etnisk udrensning og sikre tilvejebringelsen af en fredsaftale, sådan så kosovoalbanerne kan vende tilbage til Kosovo.

Men vi ved jo, at der er et stærkt pres især på Makedonien og ikke mindst på Albanien, og at det kan blive så stærkt, at UNHCR må anmode bl.a. Danmark om at modtage kosovoalbanske flygtninge. I den situation mener vi fra Kristeligt Folkepartis side, at Danmark skal være parat og også signalere det eller tilkendegive det netop over for UNHCR.

Lovforslaget, som vi behandler nu, taler om en indledende kvote på 1.500 flygtninge. Der er – og det vil jeg godt understrege at vi er meget glade for i Kristeligt Folkeparti – ikke dermed sat det loft i lovforslaget, at det kun må være 1.500 og så nichts weiter.

Jeg synes, det er væsentligt, fordi jeg ikke vil undlade at gøre opmærksom på, at vi fra Kristeligt Folkepartis side synes, at regeringen i hvert fald i første omgang har sendt et noget svagt signal på det område, når man tænker på, at Norge har tilkendegivet, at de vil modtage op til 6.000 flygtninge og Sverige op til 5.000 flygtninge.

Vi havde fra Kristeligt Folkepartis side gerne set, at Danmark havde ligget på niveau med vore nordiske lande i den her sammenhæng.

Nu er vi imidlertid i en lidt anden situation, end vi var for bare nogle få dage siden i forhold til, hvad forventningen var med hensyn til, at Danmark skulle modtage flygtninge fra Kosovo. Nu må vi afvente en egentlig anmodning fra UNHCR. Det giver os så til gengæld bedre tid til at behandle det foreliggende lovforslag og se på detaljerne i det, inden det når frem til en endelig tredje behandling.

Vi er tilfredse med, at invitationsordningen i særlig grad lægger vægt på at prioritere, at ældre, syge og familier med børn kan få midlertidig beskyttelse her i Danmark. Vi synes, det er rigtigt at prioritere netop disse grupper.

Der har været nogen debat i dag omkring midlertidigheden i loven. Det er klart, at man kan sætte spørgsmålstejn ved det, når man også tænker på, hvordan det gik en stor del af de bosniere, der kom hertil og fik midlertidig opholdstilladelse. Det er ikke det afgørende punkt for os, at det kun er midlertidigt. Bliver det ikke muligt for disse flygtninge at vende tilbage, jamen så er det klart, så må de have permanent opholdstilladelse også i Danmark, som andre flygtninge har fået det.

Derfor er det selvfølgelig også ret afgørende, hvordan vi rent faktisk behandler de kosovo-albanere, der kommer hertil. Her vil jeg godt i lighed med andre ordførere pege på lovforslagets § 10 og § 11, især omkring undervisnings- og aktiveringstilbud, hvor det er Kristeligt Folkepartis helt klare opfattelse, at indenrigsministeren ikke bare skal kunne fastsætte nærmere regler for, hvilken undervisning og hvilke aktiveringstilbud der skal kunne gives, men at indenrigsministeren skal gøre det, så vi helt klart ved, hvor vi er henne, for så vidt angår de spørgsmål.

Jeg vil også godt sige, at jeg synes, det er en diskussion værd i det videre udvalgsarbejde, om vi alligevel ikke skal sætte en nedre grænse for midlertidigheden, havde jeg nær sagt, i forhold til, hvornår disse flygtninge i virkeligheden skal overgå til det almindelige introduktionsprogram, som vi kender fra de flygtninge, der søger om asyl og får opholdstilladelse her i Danmark.

Jeg synes, de norske erfaringer helt klart peger i retning af, at 2 år er for lang tid, inden man får lidt mere fast grund under fødderne, og derfor kunne vi godt forestille os, at man

måske sagde, at man efter 6 måneder går over til at træde ind i integrationsprogrammet som sådan.

Der er altså nogle spørgsmål, som vi synes skal belyses nærmere under udvalgsbehandlingen, for at vi simpelt hen undgår at komme i den situation, som vi desværre kom i med bosnierloven, at mennesker, flygtninge, kosovo-albanere, menneskeligt set går bankerot, fordi de ikke må foretage sig nok, når de er kommet her til landet.

Den situation vil vi for alt i verden undgå, og det vil være det, som vi fra Kristeligt Folkepartis side vil fokusere på under udvalgsarbejdet, hvor vi faktisk efter at have fået nærlæst forslaget og også har set de bemærkninger, der er kommet fra forskellige høringsorganisationer, er glade for, at vi nu får mere tid til at behandle det, end vi i første omgang havde forventet.

Indenrigsministeren (Thorikild Simonsen):

Jeg vil gerne sige en stor tak til de ordførere, der havde forståelse for, at det her lovforslag ville være nyttigt at få vedtaget. Og så vil jeg straks, inden jeg kommer til de enkelte bemærkninger, sige, at det her tal, 1.500, i og for sig er fremkommet ad to veje. Dels havde Røde Kors sagt, at hvis der skulle ske sådan noget, så var de parat til her og nu at skaffe plads til 1.200-1.400. Det var den ene indgangsvinkel.

Den anden indgangsvinkel var den tyske indenrigsministers opringning til mig påskelørdag, hvor han spurgte, om jeg ville være med til at arbejde for en fordeling i hele Europa. Det ville jeg selvfølgelig meget gerne, hvis det var det, der var muligheden. Der sagde han: Vi kan i Tyskland tage 10.000, og så tog jeg så vores procentdel, det ville være 700, og så satte jeg det lidt højere. Sådan er det opstået. Jeg vidste, vi kunne tage en 1.000-1.200.

Men der er jo ingen lande endnu, der har taget noget i den størrelse. Det synes jeg også generelt skal siges. Man fremhæver Norges pæne vilje – og det er da godt, at Norge er begyndt at tage flere flygtninge i forhold til andre nordiske lande – men den måde, de tog de første derop på, var i hvert fald mildest talt meget uheldig. Det var for det første de forkerte og efter tilfældighedens princip, og man skilte forældre fra hinanden. Det har Norge så fået en meddelelse om fra UNHCR, at de ikke må blive ved med, og det har de så lovet at standse. Derfor er der vist op til 1.000, der kommer til Norge efter det første princip.

Ellers vil jeg sige, at fru Dorte Bennedsen og også andre ordførere fuldt ud har bekræftet, hvad det er for grupper, vi i Danmark bør tage os af: ældre, syge, børnefamilier og i det hele taget noget i den retning. Det er også derfor, vi hele vejen igennem er lidt forsigtige med at sige, hvad er det, vi skal gøre for de flygtninge.

Jeg ved, man har talt om både at holde elastik og snor og alt muligt i mig. Det behøver man såmænd ikke bekymre sig så meget om, for jeg er indstillet på at give dem så frie forhold, som det overhovedet er muligt i den personlige situation, de er i; det er vel den kortest mulige måde, man kan sige det på. Jeg er også enig i, at hvis der skulle komme en situation, der nødvendiggør at drøfte, om vi skal tage flere, drøfter vi det selvfølgelig med de partier, der stemmer for. Det har jeg også tidligere sagt offentligt.

Så vil jeg gerne slå fast, at det med de seks plus seks fire gange såmænd ikke er noget, teknokraterne og i øvrigt heller ikke jeg selv har fundet på. Det er noget, der står i bosnierloven som et princip, har jeg fået oplyst, så det må vi drøfte. Men der er jo ingen tvivl om, at UNHCR ikke håber, at det varer 2 år, sådan har jeg forstået det.

Så synes jeg slet ikke, fru Pernille Frahm viser sig ret meget positiv over for dette lovforslag i modsætning til SF's normale holdning, også over for bosnierne for nogle år siden, og det kan jeg faktisk ikke forstå. Der kan da godt være ting, SF og regeringer kan være uenige om, men det skulle være forholdsvis nemt at finde ud af, at man vil stemme for lovforslaget, selv om man selvfølgelig også skal stemme for de ting, som efter SF's mening måske skulle være gjort anderledes.

Fru Pia Kjærsgaard og også andre talere fra både Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet har flere gange talt om, hvor meget man kan få for pengene i nærområdet. Nu er nogle af de tal, jeg har nævnt, altså ikke huse og bygninger, og der er for øvrigt forskel på lejre og telte; det kommer an på, hvad man vil have. Der er meget af det, der er betydelig billigere, men jeg fik at vide forleden dag, at de telte, jeg havde omtalt, altså ikke kan tåle vinterperioden. Det kan lejrene derimod.

Jeg vil gerne sige, og det er især til hr. Søren Søndergaard, at jeg i hvert fald ikke har nogen planer om at gøre brug af min bemyndigelse til at sende nogle fra Danmark tilbage til lejre eller telte i det område – overhovedet ikke. Der

kommer en bedømmelse af, hvordan de kan få den bedst mulige start til at komme tilbage til deres rigtige land. Det er dét, det drejer sig om, men lige nu kan vi jo ikke helt svare på, hvordan det vil udvikle sig.

Hr. Arne Melchior var for en gangs skyld meget mere kritisk end normalt – ikke lige over for mig, men over for hele ministeriet. Jeg kunne slet ikke kende hr. Melchior i dag, men når vi nu kommer til at tale mere om det med CD, finder vi nok også ud af at klare det her. Det tror jeg vi gør.

Jeg vil gerne være med til at skrive et betækningsbidrag, der bedre afslører, hvad min tankegang er. Men vi er nødt til at afpasse det i forhold til dem, der kommer, og det er derfor, vi vil have de frie rammer, så vi ikke låser os fast og ikke kan gøre noget, hvis der kommer helt andre typer, end vi troede.

Jeg har i dag nævnt noget med landbrug til Kristeligt Dagblad, og det er jo netop, fordi det måske er landbrugere, der kommer herop. Er der nogle landmænd, der gerne vil invitere dem til at bo hos sig, er det da helt fint, og de skal da også have frie forhold på et landbrug. Det er altså bare et eksempel, men det kan vi tale videre om.

Så er det blevet nævnt – det var vist som et spørgsmål til hr. Henrik Svane – at jeg har sagt, at militæret ikke vil stille Beredskabsstyrelsens sygehus til rådighed. Nej, på det tidspunkt arbejdede vi ikke på det, men hvis det er en af de ting, der kan hjælpe i nærområdet, kan det være lige så godt som at bygge telte og huse, og hvad det ellers kan være.

Jeg hørte, at hr. Tom Behnke i den forrige debat talte om nogle oplagte skibe, som Scandlines ejer. Det er da en idé, som måske kan indgå i overvejelserne. Jeg skal ikke kunne sige, om det bliver tilfældet, men hvis teltene ikke kan holde til vinteren dernede, bliver der nok brug for mere opfindsomhed. Men til dem, der taler så meget om at hjælpe i nærområdet: Det er altså ikke et enten-eller, det er efter min mening et både-og.

Og så er det ikke rigtigt, som hr. Søren Søndergaard sagde, at der er gået lang tid; det er virkelig gået hurtigt. Jeg tror, vi var det første land overhovedet, der meldte ud, hvad vi ville i nærområdet. Vi gav den højeste procentdel, der er givet indtil nu fra noget EU-land i forhold til befolkningens størrelse, og vi var de første, der meddelte Tyskland, at vi gerne ville tage nogle herop. Det er faktisk gået så hurtigt, som det

kan, og at vi nu er blevet standset, fordi man ikke synes, det skal gå så hurtigt, er en anden historie. Det er ikke Danmark, der er stoppet op, det er Genève-kontoret.

Så blev det antydnet af hr. Søren Søndergaard, at tallet 1.500 nok bare var for at berolige nogle, der ikke var så gode venner med flygtninge og sådan noget. Det er helt utroligt, at sådanne tankegange kan fremføres af hr. Søren Søndergaard, for så ved han i hvert fald ikke, hvordan vi har arbejdet i Indenrigsministeriet, kan jeg da høre.

Med hensyn til det midlertidige kan jeg ikke svare på, hvad »midlertidig« er, og det er der heller ingen andre der kan. Men jeg bemærkede noget interessant i fru Pia Kjærsgaards bemærkninger: hvis det var midlertidigt efter fru Pia Kjærsgaards opfattelse, ville fru Pia Kjærsgaard nok være med til at betale de mange penge, det koster at have dem her i landet. Nu er det altså ikke 158 mio. kr. på et halvt år, det er 128 mio. kr. og resten til repatriering. Det vil sige, at hvis vi kommer ind i det næste halve år, skal vi ikke lægge de 30 mio. kr. til de 128 mio. kr. Det er 128 mio. kr., og de 30 mio. kr. er afsat til repatriering. Jeg synes, vi måske er en lille smule på vej til, at Dansk Folkeparti vil yde lidt mere, hvis man ellers kan få andre ønsker opfyldt, men jeg får jo se, om Dansk Folkeparti ender med at stemme for. Det er jo ikke det, jeg har hørt indtil nu.

Hr. Jann Sjørnsen var også inde på, at vi måske skulle nøjes med bare at sige 6 måneder. Nu ved jeg slet ikke, hvordan tankegangen er i Flygtningehøjkommissariatet lige nu, men deres tanker er vel, at ingen skal væk derfra, og at de – hvis de skal væk derfra – kun skal være væk i kortere tid, og at vi skal behandle dem sådan, at de er egnede til at komme tilbage.

Jeg synes i og for sig ikke, at 6 eller 12 måneder eller 2 år eller hele den diskussion om asyl er aktual lige for øjeblikket. Men jeg vil i al fald ikke have, at nogen skal beskyldte mig for at sige, at »midlertidig« betyder, at de aldrig kan søge asyl. Jeg siger det, fordi der var mange, som bebrejdede min forgænger for det, og det vil jeg ikke have siddende på mig. Men det er ikke det samme, som at jeg arbejder for, at de skal have asyl her i landet.

Jeg tror, jeg vil standse her. Jeg ved ikke, om jeg har nået det hele – jo, med hensyn til undervisning må man for min skyld gerne ændre »kan« til »skal«, for det skal de have.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg har allerede nævnt nogle markante forskelle mellem det lovforslag, vi har her, og bosnierloven. Dels er vi blevet nogle erfaringer rigere, og det skulle gerne fremgå af det, vi laver, og dels var bosnierne i en anden situation end de flygtninge, vi nu skal forholde os til.

Der er også en tredje markant forskel, nemlig at SF blev indbudt til forhandlinger af den borgerlige regering, da den udarbejdede forslaget. Hvis man havde valgt at invitere SF og måske også Enhedslisten til forhandlinger, mens man udarbejdede dette forslag, kunne det være, at det havde fået præg deraf og dermed også fået en noget anden behandling.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig lige anfægte det regnestykke, indenrigsministeren kom frem med, altså 128 mio. kr. plus 30 mio. kr. til repatriering.

Indenrigsministeren sagde, at så sparer vi 30 mio. kr., hvis vi ikke repatrierer. Ja, men så kommer der altså en anden udgift oveni, så de 158 mio. kr., ministeren opererer med, er vist et absolut mindstetal. Men det gør åbenbart overhovedet ikke noget indtryk, at sagen jo er, at for hver gang vi hjælper én her i landet, kan vi efter regeringens egne beregninger, som er forelagt Folketingets Finansudvalg, hjælpe 40 i nærområdet. Der er stadig mange, mange tusinde mennesker, som har behov for selv de mest basale ting nede i nærområdet, og dem må vi da først hjælpe – de store masser, havde jeg nær sagt – før vi snakker om at tage 1.500 herop.

Mit spørgsmål er: Nu fokuserer man meget på at hjælpe personer, der har behov for lægehjælp. O.k., hvis det er det, det drejer sig om, kan jeg fortælle indenrigsministeren, at for ganske få dage siden havde TV 2 et indslag, hvor man beskrev muligheden for at bringe containere indeholdende hospitalsudstyr til området, og nogle læger sagde, at de var parat til at rejse med for at bemande de felthospitaler og dermed give den hurtige lægehjælp, som så mange mennesker har behov for, i nærområdet. Hvorfor siger indenrigsministeren ikke med kyshånd tak til det tilbud og sørger for at få det sat i værk?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Med hensyn til spørgsmålet om hurtighed er problemet altså, at det går i hvert fald så langsomt, at Makedonien følte sig nødsaget til at udsende en meddelelse om, at nu lukkede man for tilstrømningen til Makedonien, medmindre man fik nogle aftaler om, at folk kunne komme videre. Det var helt afgørende, at man hurtigt kunne melde ud – ikke med en præcis lov og ikke om, hvor folk skulle indkvarteres i Danmark, og hvad ved jeg, men at man hurtigt kunne melde ud: Vi vil løse det problem for jer. Vi forstår godt, at I ikke kan sidde med det problem, der består i en enorm flygtningestrøm af kosovaalbanere. Det var altså det, der gik noget langsomt.

Så forstår jeg på indenrigsministeren, at den formulering om, at man ved meddelelse af nye opholdstilladelser skal lægge vægt på, om den pågældende udlænding har mulighed for at tage ophold i nærområdet til Kosova, i virkeligheden handler om, at det skal indgå i en repatrieringsordning for, hvordan de bedst kommer tilbage. Hvis det er det, ministeren mener, og vi kan få skrevet ind, at det er en frivillig sag, er det noget helt andet, og så vil jeg godt indrømme, at så har vi fuldstændig misforstået det. Hvis ministeren kan bekræfte det, vil jeg være meget glad.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Thulesen Dahl var heroppe for jeg ved ikke hvilken gang for at spørge, om det ikke påvirker os, at man kunne hjælpe flere for de samme penge i nærområdet end her i Danmark. Det, der påvirker os i denne sammenhæng, er vores pligt til at hjælpe på kort og lang sigt, og den, der skal definere, hvilken hjælp der er bedst, er efter vore begreber UNHCR's højkommisær, som har bedt os om at hjælpe i nærområdet og har givet udtryk for, at hun meget gerne ser, at vi også tager imod flygtninge i de vesteuropæiske lande, fordi der er behov for det. Det påvirker os.

Formanden:

Så er det fru Pia Kjærsgaard som ordfører i anden runde.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg havde et par spørgsmål til indenrigsministeren, som jeg ikke nåede i min ordførertale, og

som jeg selvfølgelig godt vil bede om en besvarelse på. Jeg tror godt, det kan lade sig gøre, at ministeren besvarer de spørgsmål i dag, for der har jo som sagt ikke alene nu under dette forslags behandling, men også ved det foregående forslag været en meget omfattende debat, og jeg tror da også, ministeren har taget en snak med embedsmændene i ministeriet.

Jeg vil godt høre lidt mere om, hvordan man forventer at aktivere de mennesker, der kommer til Danmark, for det er meget lidt, der står om det i selve lovforslaget. Nu hørte vi lidt om, at der måske var nogle landbrug osv., der kunne have brug for hjælp, men hvad forventer man egentlig af en flygtning inden for 6 måneder? Man skal jo huske på, at vedkommende ikke kan sproget, og har man gjort sig nogle tanker om det?

Så er jeg stadig væk lidt i tvivl med hensyn til, om regeringen inviterer nogle på eget initiativ, eller om man hundrede procent venter, til UNHCR opfordrer til det, og med hensyn til UNHCR – det skal være sagt til fru Dorte Bennedsen – er det jo ikke UNHCR eller højkommisæren, der udformer Danmarks udlændingelov; det er alene de danske politikere. Der er stadig ikke givet adgang til midlertidig opholdstilladelse, og Dansk Folkeparti beklager meget, at det ikke forholder sig sådan, at man kun giver midlertidig opholdstilladelse, men giver fast opholdstilladelse i løbet af 3 år ifølge den gældende udlændingelov. Jeg må have et skriftligt svar i udvalget, når vi gennemgår forslaget, om hvor mange man egentlig har sendt ud og til hvilke lande inden for den 3-årige periode. Jeg forstår godt, hvis ministeren ikke kan besvare det spørgsmål nu, men vi sender bare et skriftligt spørgsmål om det.

Så vil jeg også høre, hvilken betegnelse og hvilke vilkår en asylansøger fra Kosovo får, hvis vedkommende kommer uden om UNHCR. Bliver de, der allerede er her i dag – altså de, som ved egen hjælp har fundet frem til Danmark – også på en eller anden måde omfattet af denne særlov, eller vil de få asylansøgningen behandlet som andre asylansøgere? Jeg kan også forstå ud fra den debat, der har været – og det står jo også i forslaget – at ministeren kan udvide antallet 1.500, men jeg vil godt lige høre, om det alene drejer sig om 1.500 i første omgang.

Så kunne jeg også tænke mig at høre lidt om, hvor i alverden regeringen vil installere de flygtninge, som eventuelt kommer. Det eneste,

der har været tale om, er Randers Kaserne, ellers har der ikke været forslag om andre områder. Jeg kan altså ikke lade være med at nævne, at der også er modstand i Socialdemokratiets egne rækker rundt omkring i kommunerne; det har vi jo også været vidne til de sidste dage.

Men vi ved, at vores asylcentre er næsten fuldt belagt; det er så vidt jeg ved op til 93 pct., der er belagt på den måde. Vi har ingen barakbyer. I dem, vi lavede i forbindelse med bosnierloven midt i 1990'erne, havde vi 165 indkvarteringssteder, men dags dato er der faktisk kun 25 tilbage, som i øjeblikket bliver brugt af kommunerne, og hvor der er et opsigelsesvarsel på op til 5 måneder.

Ja, det var da en række spørgsmål, og jeg må se, hvad ministeren kan svare, ellers får han dem skriftligt.

Indenrigsministeren (Thorild Simonsen):

Til fru Pernille Frahm: Det er jo da glædeligt at høre, at den borgerlige regering havde været opmærksom på SF, da den sidste lov blev vedtaget – og det kan jeg så sige at jeg ikke havde gjort på samme måde, og det kan jeg også bekræfte at jeg ikke har. Men hvad der ikke er, kan vi vel tale om. Vi er jo her og nu, og det, det drejer sig om, er at få loven vedtaget, uanset at der ikke har været tid til at føre forhandlinger med SF indtil nu.

Så spørger hr. Thulesen Dahl, om ikke det påvirker. Jo, det har fru Dorte Bennedsen på fineste måde besvaret, men det påvirker os faktisk meget, hvad man nede i Flygtningehøjkommissariatet siger omkring det her. Og så er det jo klart, at hvis det påvirker os på den måde, at nogen skal herop, så er vi også parat til at bevilge de penge, det koster.

Så er der det med lægehjælp: Jamen altså, enhver god idé – det sagde jeg i mit indlæg lige for et øjeblik siden – der kan gives til at hjælpe i nærområdet, måske ikke er det ministeriet her skal gøre, men jeg vil selvfølgelig meget gerne bringe de ting videre til de to andre ministerier, der har med den hjælp at gøre; det er Udenrigsministeriet og Udviklingsministeriet. Men jeg kan i hvert fald sige, at vi har drøftet det på indenrigsministrenes rådsmøde i Bruxelles, masser af den slags ting, der nævnes her, så jeg vil tro, at Flygtningehøjkommissariatet også er opmærksom på det. Men jeg ved i hvert fald, at der kom et større lægekorps fra Israel, som man ikke har brug for, så det skal nok lige vurderes, hvad det er, man har mest brug for.

Jeg må selvfølgelig give hr. Søren Søndergaard ret i, at i perioden før påskelørdag var stemningen en anden. Det var jo først, da formandskabet i Tyskland meddelte – det er jeg nødt til at bekræfte – at man skulle beholde dem i nærområder for ikke at hjælpe fjenden dernede; det vil jeg godt tage med. Men jeg regnede fra det tidspunkt, jeg fik opgaven og gik i gang med det.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg gerne sige, at vi sammen med Røde Kors har fået udarbejdet sådan en større køreplan – og den vil vi gerne fremlægge i udvalget – over, hvordan man vil håndtere det, både på 6 måneder eller 12 måneder, også det, at de ikke kan sproget, det vil vi prøve at tage hensyn til. For vi er godt klar over, at de ikke uden videre kan søge arbejde, når de taler et andet sprog end os, og det er jo altså heller ikke det, vi lægger op til.

Vi lægger op til en række ting. Det vil nok føre for vidt at nævne dem alle sammen her, men børnene vil vi i alt fald give almindelig skolegang for nu at få det bekræftet én gang til. Og dér er der nogen, der har sagt, at der ikke skal stå »kan« men »skal«, og det er jeg enig i. Og ud over at lære dansk bliver de også undervist 5 eller 6 timer på deres modersmål, for at de kan være klar til at gå tilbage til deres egen skole, når de kommer tilbage.

Så blev der spurgt: Hvor skal de bo? De skal ikke bo på Randers Kaserne, og der kan for øvrigt slet ikke bo 1.500. Nu tror jeg ikke, der kommer 1.500 på én gang, jeg tror, der kommer 100 ad gangen eller noget i den retning. Og jeg har lige for nogle få dage siden talt med ikke mindre end ni kommuner, som har opsagt disse flygtningelandsbyer, og jeg tror, en stor del af dem siger ja til at beholde dem, og så får vi en ny reserve i brug. Og vi har også andre lokaler.

Nu er der jo ikke mange; der er kun én kommune, der har båret sig lidt uheldigt ad, og det kunne jeg også høre fru Pia Kjærsgaard havde bemærket, men ellers har der i og for sig været stor velvilje til at stille lokaler til rådighed. Der har også været private, der har stillet lokaler til rådighed; jeg er ikke spor bekymret for, at vi ikke kan klare den sag. Jeg tror, der er en langt større velvilje over for at klare det her end nogen sinde tidligere over for andre flygtningegrupper. Det vil være mit svar på det.

Og så skal jeg selvfølgelig gerne besvare fru Pia Kjærsgaards skriftlige spørgsmål – både dem, der er sendt, og dem, der kommer.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det hænger altså ikke sammen, vil jeg sige til indenrigsministeren. Altså, vi skal behandle et forslag her fra regeringen i løbet af meget kort tid, den kortest mulige i forhold til forretningsordenen, for at kunne have mulighed for at tage mennesker til Danmark med den begrundelse, at der er syge mennesker, der har behov for lægehjælp, der har behov for medicin, som har et særligt behov for at kunne komme fra området og kunne komme til Danmark.

Jeg går ud fra, at når regeringen fremsætter det forslag, så er det, fordi man har en formodning om, at der inden for relativt kort tid vil være et sådant klart behov, der gør, at UNHCR siger til Danmark: Vil I ikke godt tage 1.500 mennesker eller flere? Ellers kommer man vel ikke med det her forslag, hvis ikke man har den forventning, at det vil ske.

Så er der et andet forslag på bordet om, at man kunne hjælpe nogle mennesker, der så altså har de behov, som er nævnt fra regeringens og regeringspartierne egen side, hjælpe dem i nærområdet. Så bliver det stillet som forslag, og så siger ministeren som svar: Nej, det ved han ikke rigtig om der er behov for; det kan også være, at det er forkert. Der har været et eller andet lægehold fra et andet land, og dem var der ikke rigtig behov for, så det er nok ikke rigtigt.

Altså, regeringen må jo enten vælge den vej, der hedder, at der er behov for at hjælpe nogle mennesker med lægehjælp, med medicin osv., eller det modsatte, og hvis det er tilfældet, som regeringen jo må gå ud fra, siden man kommer med det her lovforslag, hvorfor så ikke tage imod det tilbud, der er fremsat om at få de her containere med felthospitaler til området, så man kan hjælpe mange mennesker i nærområdet med de her felthospitaler?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu mener Dansk Folkeparti som bekendt, at hvert land selvstændigt skal tilrettelægge også sin udlændingepolitik, men indenrigsministeren bliver ved med at sige, at Tysklands indenrigsminister ringede om lørdagen og spurgte, om man i Danmark på samme måde som i

Tyskland ville være villige til at tage en del af flygtningene fra Kosovo. Men det var jo ændret til om søndagen. Så gik det hele jo i kage, selv om indenrigsministeren fluks rejste ned til sine EU-partnere, og så gik det jo fuldstændig i fisk; så blev der ikke mere ud af det. Så det argument synes jeg ikke rigtig man kan bruge.

Og så er der igen opsigelsesvarslet i forhold til barakbyerne i kommunerne: Jamen mig bekendt er det 5 måneder, mange af dem har.

Og så bare et spørgsmål til ministeren; jeg skal bare vide det, for jeg er ikke klar over det, og sådan er det jo med spørgsmål, det er derfor, man spørger: Kan private stille sig til rådighed? Hvordan er det i forhold til de her flygtninge efter særloven?

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

For at tage det sidste spørgsmål fra fru Pia Kjærsgaard, så ligger der i de bemyndigelser, som er i loven, en mulighed for, at man kan flytte det her til private indkvarteringer også. Den mulighed er her også, men når man nu har læst Røde Kors' foreløbige køreplan, hvis vi skulle placere 1.500, så er mange af de spørgsmål besvaret.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Thulesen Dahl: Nu er det jo altså ikke Indenrigsministeriet, der har den lovgivning, der omfatter humanitær hjælp til området, men jeg skal selvfølgelig gerne lade det gå videre både til udviklingsministeren og udenrigsministeren. Og hvis det virkeligt er sådan, at det internationale samfund mener, at der er en mulighed for at hjælpe på stedet både med lægetjeneste, og hvad det øvrige er, jamen så går jeg da ud fra, at de beder os om det. Jeg tror bestemt ikke, Danmark vil modsætte sig det på nogen måde. Det mener jeg at jeg sagde i mit første indlæg, så det hænger faktisk udmærket sammen.

Nu er det altså bare mig, der har det her område, og det er det, jeg så svarer på, og så har jeg endda tilladt mig at besvare det lidt videre, for jeg tror, at holdningen i hele regeringen er: Kan vi hjælpe noget mere i nærområdet, så gør vi det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om ændring af lov om luftfart. (Firmaflyvning m.v.).
Af trafikministeren (Sonja Mikkelsen).
(Fremsat 7/4 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helge Mortensen (S):

Efter flyulykken i Norge i oktober sidste år kom det til at stå klart, at der var behov for, at reglerne blev tydeliggjort, og at reglerne håndhæves på en afgørende ny måde.

Samtidig med ulykken fik både ministeren og Folketingets Trafikudvalg henvendelser om andre forhold vedrørende lufttrafikken, og jeg må sige, at jeg synes, at ministeren har taget begge forhold op i lovforslaget og strammet reglerne for firmaflyvningen på en måde, så det nu står klart, dels hvad det er, vi taler om, når der er tale om firmaflyvning, dels at der også er øgede og skrappe krav til både pilot og til flyvemaskine, til deres duelighed og til maskinernes vedligeholdelse. Også på det område, der drejer sig om, hvem der har ansvaret, er det præciseret, at der er en ansvarlig i en virksomhed, der ikke alene har ansvaret for at tilse, at reglerne overholdes, men også at opbevare dokumentationen, og jeg tror, dette er et meget vigtigt element i lovgivningen.

Men ikke mindst i spørgsmålet om den sorte taxaflyvning synes jeg, at der er sket en tiltrængt opstramning i lovforslaget. Jeg tror, vi er mange, der faktisk var overraskede over forholdene, som de rent faktisk var på det tidspunkt, hvor vi fik henvendelserne, hvor det stort set var muligt på et telefonnummer, der var hængt op i Brugsen, at rekvirere en flyvemaskine sådan ret pludseligt, og uden at man kendte hver-

ken maskinen eller piloten, gik man om bord i et sådant arrangement.

Det er nu fastslået, at alene et forsøg på en sådan ulovlighed her også medfører sanktioner, og det tror jeg også vil have en gunstig virkning.

Jeg kan sige, at vi gerne ser forslaget fremmet, også i denne samling her, men er i øvrigt positivt indstillet over for det. På vegne af fru Margrete Auken og hr. Søren Kolstrup skal jeg meddele, at både SF og Enhedslisten tilslutter sig forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Ja, så er der jo næsten samling på de røde.

Den tragiske flyulykke den 12. oktober 1998 medførte, at trafikministeren blev kaldt i samråd den 22. oktober 1998. Ministeren kan med rette hævde, at der var et politisk ønske om at få en undersøgelse af flysikkerheden for de mindre fly, men det er min opfattelse, at ministeren har sat noget i gang, som der ikke er baggrund for.

Når man har læst rapporten, som er udarbejdet om firmaflyvning, får man let den opfattelse, at man har haft svært ved at skelne mellem firmaflyvning og taxaflyvning, og forslaget bygger derfor efter Venstres mening på en helt forkert antagelse: at firmaflyvning skulle være farligere end andre former for flyvning.

Jeg mener endvidere, at hvis man gennemgår de sidste 10 års havarirapporter for firmaflyvninger, har der ikke været et eneste selvforstyldt havari. Jeg ved ikke, om man kan sige helt det samme om taxaflyvningen.

Det er selvfølgelig uacceptabelt, hvis der forekommer noget ulovligt. Og derfor hviler loven efter vores mening på en forkert antagelse, og Venstre kan heller ikke medvirke til at gennemføre loven, fordi det ikke er bevisligt, at der for firmaflyvningens vedkommende sker nogle ulovligheder.

Arbejdet må efter Venstres mening gå om igen, og arbejdet skal bygge på et gennearbejdet statistisk materiale i en ny arbejdsgruppe eller eventuelt i den eksisterende, men med ekspertise fra firmaflyoperatører og interesseorganisationer, der får til opgave at komme med et nyt beslutningsgrundlag.

Vi ønsker selvfølgelig ikke at holde hånden over ulovligheder eller uansvarligheder inden for nogen dele af luftfarten, men modsat skal vi heller ikke stille unødige krav. Lovforslaget har i øvrigt heller intet hastværk, så derfor vil vi